PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 6
JUNE
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ЧЕРВЕНЬ 1983 Ч. 6

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 6 JUNE, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

— З приводу надходячого з'їзду	1
— З культурної і громадської хроніки	2
Уляна Пелех — Ігор Калинець, поет	3
Ігор Калинець — Залізні стовпи	7
Ігор Калинець — Писанки	7
А. Міненко — Концерт студентів Інститутів і Колегії Св. Андрея	8
Соня Бейзик — Коротка біографія	9
Орися Лучак — Наше майбутнє в Союзі Українок Канади	9
А. Заліщук і М. Гнатів — Провінційний З'їзд СУС в Йорктоні	12
А. Сенів — День Еми Верхомин	13
Члени УГГ — Ми звертаємось	14
To Be Ukrainian... and Albertan	15
Berva Rose — The Difference...	16
J. Stoiko — Ukrainian Workshop in Windsor	17
З. Змієвська — Святочна імпреза	18
А. Туржанський — Подвійна імпреза	20
Музейні вісті	21
Нашим дітям	23
Громадська і родинна хроніка	24
Квіти незабутнім	28
Річні звіти відділів	29
С. Кульба — Довкола дому	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Куч — Опущена фармерська оселя

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низин.	.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.50
Навчаймо дітей своїх української мови, Митр. Іларіон	.20
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків, С. Маґус	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	15.00
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Візитівки „гийсті новтс" з смолоскипом тузин	1.50
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом тузин тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади	15.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

#25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

З приводу надходячого з'їзду

Чи важливість кожного громадського зібрання, з'їзду чи конґресу в наших часах знаходить серед свого суспільства зрозуміння його потреб? Кожний заплянований з'їзд чи конґрес стають тими головними базами, на яких основуємо і продовжуємо нашу заплянову суспільно-громадську працю.

І так кожний черговий з'їзд, що його скликає провід організації зосереджує увагу членства над життям і поступом своєї організації від її останнього з'їзду, — що зроблено впродовж того часу, а чого не далось виконати. Такі думки і наставлення повинні б нуртувати серед членів організації. В такому сенсі до з'їзду готується не лише провід, але й все його членство. У зв'язку з тим, заплянований З'їзд Союзу Українок Канади відбуватиметься в рамцях Союзу Українців Самостійників в Саскатуні в днях від 27 до 31 липня 1983 р.

Ще так недавно ми називали наші з'їзди українським парляментом, на яких ми обговорювали всі наші культурні, громадські і виховні справи нашого життя та справи в житті нашого народу. Такими ці наші з'їзди є й тепер. Впродовж двох років, народжувались нові думки, назрівали нові справи, що їх несе час, які так тісно пов'язані з нашим духовим і суспільно-громадським життям. Розглянувшись довкола себе, ми стверджуємо, що живемо в добі великих світових подій, від яких ми ніяк не відчужені. Серед тих подій час від часу пролунає вістка про Україну, вістка про народ, якому зроблено велику кривду, але він живе і бореться за своє життя.

Ось хоч би те, що в році нашого З'їзду припадають сумні роковини великої драми на історичному шляху нашого народу — півстоліття, коли ворожа рука замордувала голодовою смертю мільйони жінок, дітей, чоловіків. Про це заговорив вільний світ як про „голокост". А поруч нього в Україні в цей час не втихає жорстокий наступ того ж самого ворога на духове і культурне життя нашого народу: переслідування релігійного життя, знущання над молитвою, над людиною, яку судять, ув'язнюють, засилають на роки від родини і рідного краю, це щоденне явище.

Далі, ми вже увійшли в еру підготовчої діяльності до святкувань тисячоліття, коли український народ прийняв християнську віру. Ця доба є для нас особливою, бо в ній ми шукаємо себе в минулому і дивимось з надіями у наше майбутнє. І нам, як організації належить присвятити особливу увагу цій великій історичній події, до якої готується наша Церква.

А тепер, ще зокрема в нашому українському жіночому світі: наближається сторіччя, так званого жіночого руху, змагання за право жінці набувати освіту, здобувати професію, включатись у громадське життя, забирати голос у державних справах. Це буде рік 1984. В 1884 р. в Західній Україні заходами Н. Кобринської засновано перше жіноче товариства. Українське жіноцтво, здобувши право, мало можливість причинитись у багатьох етапах до суспільно-громадських надбань, включаючи сюди і Союз Українок Канади, який на своєму, майже 60-літньому шляху проорав перші скиби великої громадської ниви та дав провід іншим організаціям у Канаді.

Виросло на тих засадах і жіноцтво Союзу Українок Канади, виплекало з поміж себе провідні сили, поширило свої позиції і в інших організаціях.

У зв'язку з тим всім, в останньому своєму обіжному листі, Централя Союзу Українок Канади подає нам перші гасла надходячого З'їзду — заплянована панеля під назвою **„Напрямні Союзу Українок Канади".** Велику частину програми присвячено виховним справам, молоді, шкільним та народному мистецтву.

Спільними силами прямуймо до успіхів 40-го З'їзду Союзу Українок Канади!

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

З КУЛЬТУРНОЇ І ГРОМАДСЬКОЇ ХРОНІКИ

● В Українському Православному Центрі в Реджайні, заходами місцевого відділу КУК відбулася 11 лютого цього року прем'єра успішної імпрези „Міс Київ", на якій обрано Дарусю Моніт принцесою Києва. Першою заступницею принцеси вибрано Оксану Гавдуду.

В конкурсі взяло участь сім дівчат, репрезентаток українських організацій: Шарлет Молескі, Оксана Гавдида, Катруся Гулька, Сузанна Гнип, Даруся Моніта, Іванка Слободян, Петруся Анна Венерчук. Принцесою Києва на 1983 рік короновано Дарусю Моніту — (Союз Українок Канади), яка буде брати участь в різних імпрезах української громади Реджайни, репрезентувати Український Павільйон „Київ".

— — —

● В Оттавському університеті дня 16 березня влаштовано вечір в честь проф. Володимира Тарнопольського, на якому він виголосив доповідь на тему „Об'єднані Нації і Людські Права". Проф. Тарнопольський у своїй доповіді назвав працю над питанням людських Прав в Об'єднаних Націях „лекцією у політичному ковзанні на льоду".

У своєму післяслові ректор Оттавського університету о. д-р Роже Ґіндон високо оцінив талант і працю проф. Тарнопольського, назвавши його самоцвітом у короні університетського вчення та наукових дослідів. В останніх днях наспіла вістка, що проф. В. Тарнопольського назначено суддею Онтарійського Апеляційного Суду.

— — —

● Три доповіді на літературні теми в Едмонтоні в днях від 7 до 9 квітня виголосив проф. Богдан Рубчак. Дві прочитано в Альбертійському університеті на запрошення славістичного відділу та інституту славістичних студій, а третю заходами Осередку НТШ на Західню Канаду. Перша доповідь про українську еміграційну поезію, друга присвячена Шевченковій поезії, а в третій говорив про творчість Василя Стуса.

— — —

● На загальних зборах УВАН, які відбулися у Вінніпезі 27 березня цього року президентом зістав вибраний д-р Михайло Марунчак. Уступивший президент Олександер Баран. Склад управи УВАН на 1983 рік: д-р Ірина Любинецька — 1-ша заст., д-р Іраїда Тарновецька — 2-ий зас., д-р Б. Білаш — ґен. секретар, інж. А. Качор — фін. секретар. Члени управи: д-р Олег Ґерус, мґр. І. С. Мухин, д-р П. Потічний, д-р В. Ревуцький.

— — —

● На спеціяльній Конференції складових організацій СУС, яка відбулась у Саскатуні в приміщенні Інституту П. Могили 23 квітня 1983 р. в справі надходячого чергового З'їзду, на якому були заступлені — голова Союзу Українок Канади А. Звоздецька, голова ТУС — Я. Скрипник, голова СУМК — М. Крищук. Крім уложеного порядку програми З'їзду, запляновано відзначити роковини 50-ліття штучного голоду в Україні.

— — —

● На етнокультурних нарадах, які відбулися у Вінніпеґу 24 квітня ц. р., в якій взяли участь представники 42-ох етнічних груп провінції Манітоби, покликано Міжкультурну Раду Манітоби.

Міжкультурна Рада Манітоби складається з представників по одному від кожної етнокультурної групи в провінції. Ці представники разом 12-ма номінованими представниками від уряду Манітоби творять постійну Міжкультурну Раду.

Українці в Манітобі взяли чисельну участь в пленарних нарадах та входили до 5-ти комітетів. На дворічну каденцію як постійного представника до М. Р. вибрано д-ра Лева Меловського, а проф. Романа Єринюка як заступника.

З семи околиць Манітоби, які теж вибирали своїх представників, з українців були вибрані: пані М. Андрейчук — з Паркленд (округ Давфин), Б. Матійовський з міжозерної полоси та Морис Ковальський з південно-східньої полоси. Всі три представники мають багато досвіду в суспільно громадській праці. Пані М. Андрейчук бере активну участь в Давфинському Фестивалі.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ІГОР КАЛИНЕЦЬ — ПОЕТ, ЩО ХОТІВ БИ НА СОБІ ТРИМАТИ ВИСОКЕ НЕБО ВІТЧИЗНИ

...Молимось вогню, що тужить нашою кров'ю, що папороть серця запалює покликом предків... (Ігор Калинець)

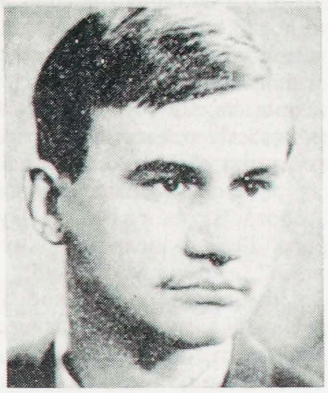

Ігор Калинець народився 1939 року в місті Ходорові біля Львова, тобто в Галичині, де традиціоналізм вкорінений, мабуть, глибше ніж в інших областях України. Вчився у Львові. Закінчивши університет, працював науковим співробітником у Львівському Державному архіві. Писати почав, ще бувши студентом. У 1965 році мала появитись його перша збірка поезій „Країна колядок" (невідомо що з нею сталось). У 1966 році вийшла чергова збірка „Вогонь Купала" у республіканському видавництві „Молодь". За кордоном передруковано самовидавні збірки „Поезії з України" (В-во „Література і мистецтво", Брюсель 1970 р.), „Підсумовуючи мовчання" (В-во „Сучасність", Мюнхен, 1971) і „Коронування опудала" (В-во Нью-йоркської групи, Нью-Йорк, 1972) і „Вогонь Купала" (В-во „Смолоскип", Париж-Балтімор-Торонто, 1975) — це передрук забороненої збірки поезій, яку названо однаково з тією, що вийшла в 1966 році в Україні.

Калинець одружений з поетесою Іриною Стасів, в родині одна дочка — Дзвінка. 1972 року в січні заарештовано Ірину й засуджено її на 6 років суворого режиму і 3 роки заслання, а в серпні цього ж року арештувала влада й Ігоря та засудила на 9 років ув'язнення і 3 роки заслання. Доню виховували батьки Ірини. За що карали Калинців? Ігореві закидали те, що він, мовляв, передав свої вірші за кордон і вони там були видруковані. Але насправді його судили за те, що він підписував протести й відкриті листи в обороні засуджених товаришів. Безпосередньою причиною арешту було те, що обоє Ірина й Ігор Калинці були авторами листа до Верховного суду УРСР, яким вони протестували проти нелюдського засуду Валентина Мороза. У концтаборах перебував Ігор у Пермському таборі ч. 35, де часто протестував проти свавілля табірної адміністрації, проти засудів і безправ'я судочинців. Тепер подружжя Калинців проживає у Львові, бо закінчилося їх покарання. Доля, як можна припускати, не щадить їх і тепер, бо адміністрація пильно стежить за ними.

Критика відгукнулась на перші поезії Калинця дуже прихильно. Про це довідуємось з нотаток на обгортці збірки „Вогонь Купала", де подані оцінки його поезій з „Млада совєтска поезіє. Українські басніці, Антологія. Прага, 1965", з „Літературної України" з 1964 року, яка завважує, що „молодий поет дорожить образом, який у нього часто несе подвійне, а то й потрійне навантаження". В опінії тодішнього критика „Л.У.", Ігор Калинець „знає міру" в доборі й вживанні образів, так і в дозуванні почуттів". Його „Авторське „Я" глибоко заховане, бачення світу своєрідне". І саме тому „сторожі" душ і життя радянських людей швидко зареаґували на творчість Калинця. І вже дальші збірки його творчости не побачили світу в Україні, мусіли спочатку критися в самвидаві, а згодом передісталися закордон.

Збірка „Країна колядок" вже самою назвою веде нас у чарівний світ мелодій колядок з їх поетичною мовою, в якій відбивається прагнення людей до високих ідеалів, боротьба із злом та ціла культура народу. У них народ наш передає свою філософію, свою віру в надприродні сили, свою хвалу їм, прославляє чесноти князів, дружинників, подвижників серед християн та лицарів і героїв. В колядках бачимо всі ідеали хлібороба — його бажання, мрії, родинну любов, ідеали, чесноти. Калинець цією збіркою протиставить пограбовану з цього всього сучасність прадавньому минулому. Бо, як каже Валентин Мороз — „Високі культурні досяг-

нення можливі тільки при безперервності традицій. Нічого не згубити, нагромаджувати шар за шаром. Тільки так виростає духовість".

Друга збірка Калинця „Вогонь Купала" — це короткі поезії, що творять своєрідну цілість, хоч одні є про минуле, інші про сучасне. Поезія „Вітер", у якій саме так сплітається уява поета — він просить від вітру „стоголосся" для себе, хоче, щоб вітер його проковтнув, а одночасно він — вітер навіває йому на „білій дорозі" і запах ромену й образи походу Ігоря на половців, образ Ярославни в Путивлі, що з „отецького" Галича післала своєму ладо „вітер цілющий", „вітер державний". Згадуючи Станислава Людкевича, уявляв собі його творчість у зловісній загрозі від „навислої скелі", не зважаючи на це, що композитор надає тактам мажорні акорди, півтонам у музиці силу каменярів, що над ранком композитор з радісною втомою, з німбом перемоги виходить ходою анданте у довгу осінь. У поезії „Писанки" мати сплетом ліній на писанці веде уяву дитини у дивовижний світ. Дитині запам'ятались на писанці квіти, олені, сонця і та картина, як „котяться із гори ясні сонця у мамині долоні". Львів із своїми старовинними пам'ятками, церквами, площами, з мешканцями — як Антонич, Мишуга, Криса єднають у переживаннях поета минуле з сучасним. „Вітражі" — це поезія про велич церковного мистецтва, вплив його на людину, а особливо вплив релігійного мистецтва, що так глибоко пов'язане з історією народу. Увійшовши в церкву, поет разом із кольоровим світлом, що впало на нього з вітражів, з різної форми скла, поет „у себе увібрав святі від ясності обличчя". А від того сам розпався, ніби скло, „прозорим і барвистим рясним незліченим числом маленьких та яскравих зблисків". Він відчув, що на ньому були відблиски руки св. Ольги, князя Володимира, книг мудрости ченців Печерського манастиря у Києві, поет відчував, що в його серці палала краса самоцвітів з Данилової корони, пекла його кров загиблого у Львові Наливайка. Коли він вийшов з церкви, відчув, що вся краса і всі думки й почування творців української духовости й історії палали у його серці, що він „засяяв тисячолітнім ореолом", увібрав у себе і віру, і велич, і... біль! І хоч у цій поезії є тільки одне слово „біль", що в'яжеться з сучасністю, але як же воно багато каже...

Короткою поезією „Ікони" Калинець змалював особливість української іконографії: візантійські шати святих на іконах „поправляли" наші іконописці „невимушено і легко", а від того черствість їх облітала, ікони ставали близькими, рідними, а святі дивилися не далекими очима, але людей близьких — малярів з Жовкви. Пишучи про співака Олександра Мишуґу, поет сплітає минуле з сучасним. Славний співак, віддавши „европейським небам" свій голос, вмерти прибув на Батьківщину — країну ніби „Богом прокляту", бож скільки вже її синів і дочок гублять і тепер свої таланти на чужині?

Проходять у поезіях поети — Тарас Шевченко, Павло Тичина, Богдан Антонич, великий Олександер Довженко, творці народнього мистецтва — ткалі килимів, збірка повна поетичної краси, і ніжности, пребагатої фантазії. Описуючи картини природи, поет бачить оленя, що рогами підкидає хмари, копитом відвалює камінь від скарбів Довбуша, а на зламанім розі носить запрошення від калини прибути на „морожені ягоди".

Є у Калинця поезія п.н. „Інна", як у Тичини. Поет дивується незвичайній музиці — це молодий Тичина голубить музикою своїх поезій Інну. Але раптом щось сталося — Інна, і Тичина поділилися на двоє. Бо прилетів „вороний вітер" — скрипка вмерла, Тичина все забув. Чекала його інша — уже не „єдина, не лебедина, і не ніжна, — а революційна Україна!" І тоді Калинець покинув Тичинин дім. У поезії багато підтексту. Знову минуле поєднане з сучасністю Калинцевими варіяціями, поетичними метафорами — „я ваш тоді покинув дім" — каже поет, бо йому не цікаво було читати пізніших творів Тичини, бо „білотінні стіни" Тичининого дому заслав „червоний дим".

Багато підтексту і в поезії „Містечко". Поет малює природу в листопаді, осінь „справляє обряд листопаду": вечір на вечерю забаг „дню з місяця" й „винограду зір". Містечко освітлюють електрикою не лямпи, але айстри, на дахах домів столітній мох. На цвинтарі відпочиває останній майстер кобз. Ніхто не дбає про його могилу, береже її тільки вірний кущ глоду. Посохли липи, що з них робили кобзи, покрутилися їх віти й нема з чого робити більше струн до кобз. Не та музика тепер у рідному містечку, тому й вириває ся в останніх рядках:

Містечко з розсохлими кобзами лип,
з покрученими струнами віття.
Знов музика Батьківщини мене болить
і не перестане ніколи боліти.

(В. К., ст. 43)

Пов'язання загального й особистого — минулого й сучасного викликує біль...

Назву збірці дала поезія „Вогонь Купала". Вогонь, як про це свідчить мітологія всіх народів, а в тому й нашого, прославлений багатьома літературними творами, віруваннями, обрядовістю, звичаями. В давнину найбільші святителі й чистителі (як подає Степан Килимник) були в уяві наших предків Сонце і Вода для Всеплодючої Матері-Землі. Тому й поганському святі Купала функція вогню з його силою, теплом і світлом особливо прославлені. Калинець наводить слова гимну-молитви до вогню:

Молимось вогню під його осяйною покровою
словами гимну, що бентежить терпко:
„Очисти нас від скверни, ватро Купала,
ти ж сонце годуєш свого полум'я вим'ям,
що, вранці сховавшись за мряки опалами,
тіло вогненне у ріках Вітчизни вимиє".
(В. К., стор. 36)

Молились вогню наші предки, бо він був богом гордих, а сучасникам радить поет молитись тому, „щоб запалити покликом предків папороть наших сердець". А боятись вогню неможливо, бож він очищає від скверни, дає силу життя. Скачучи в танку шаленства, у гоні інстинкту, треба мати рівновагу, ритм, опору, бо хто не витримає в ритмі, „попелом крізь землю ростиме".

„Вогонь Купала" дає читачам цю силу, якщо вони піддаються, як і учасники свята Купала, що скачуть через вогонь, вогневі поетового поетичного слова, його світосприйманню.

Третя збірка Калинця „Поезії з України" передісталася на Захід без назви, тому назва її така загальникова. Збірка є протестом проти того, що людство й земляки в Україні не шанують минулого, вона відповідає на вічне питання — що важливіше — минуле, чи теперішнє? Коли „Країна колядок була гимном народній творчості, колядкам, в якій було стільки краси релігійної обрядовости й нею покоління єднались в переживаннях цієї краси, коли й сам поет відчував, що над ним „калиноуста Лада схилилася вишневою калиною" і він міг їх прославляти, то збірка „Поезії з України" дає цілий вахляр оцінок вартостей рідної культури, що виростає з минулого, і тим поет переконує нас, що „майбутнє виростає тільки з минулого, а без традиції нема відродження" (вислів Володимира Янева).

Збірка ця не могла друкуватись в Україні (була приготована до друку ще в 1969 році п.н. „Відчинення вертепу". У ній знайшли цензори „ущербні" твори. Про це була мова на 24 з'їзді КПУ в Києві (березень 1971), а коли вийшла збірка „Поезії з України" в Брюсселі, то Юрій Смолич, оцінюючи явище появи деяких творів з України за кордоном, твердив, що націоналісти при цій нагоді „виписують інсинуації проти Країни Рад". В поезіях Калинця нічого антирадянського нема, українська радянська література могла б забороненою збіркою „Відчинення вертепу" здобути собі признання й шану в літературних колах Заходу.

Поезії у цій збірці поділені на дійства, як у вертепі. У першому дійстві багато мови про джерела, криницю духовости народу. Вона пливе з давнини. Друге дійство — це небезпеки, в якій попадає народ, коли тратить ці джерела, поет подає засоби охорони чистоту духової спадщини народу. Третє дійство — це пересторога тим, що віддалюються від рідного закону.

У поезії „Криниця" поет сумує, дивлячись на криницю обросту кропивою, закидану жабурінням. Каже поет, що йому сумно дивитися на неї, бо колись вона була богинею у правітчизні, предки до неї молилися, пили її чисте тіло й через те могла чистими очима дивитися на світ. А тепер ніхто криниці не будить з летаргії дзбанком, не черпає з неї народ цілющої води для життя. Криниця — це джерело, творчість народу довгих поколінь, про яку забули сучасники.

У творі „Кам'яні баби" мова про з н а н і скульптури в степу. Їх називає поет зухвальцями, бо вони посміли глумитись з сонця. Їх покарано — обернено в камінь як знамення татарви й вовкулаків", але коли „сонце вибухне на мертві відламки" вони скинуть чари закаменіння, бо ж вони тільки до часу затаїлись — закаменіли в тирсі. Про криницю духовости народу треба дбати, тому Калинець тужить за правітчизною, бо в ній горіли повним світлом свічки, вони не були огарками, тобто в давнину душі людей горіли ідеалами, палали вогнем. Не захоплюється поет атомним віком, волить вернутися до „галактики каганцевої містики", йому дорогою є археологічна знахідка Ярослава Пастернака — діядема Ярославни з Крилоса, світильник з дохристиянських часів. Пам'ятки допомагають вчуватися у зміст віків, наповняють серце любов'ю до вартостей минулого:

Завжди минуле нам на п'яти наступає —
отож май серце, трохи серця, а не камінь.
(П. з У., 105)

У давнині, хоч українські міста мали храми за чужими зразками збудованими, але люди дбали про те, щоб молодим поколінням було на чому плекати своєрідну духовість, додавали багато своїх народних особливостей храмам (вежі церков Успення і Юра у Львові!). Тому поет тужить за прадавніми віруваннями українського села. Він радо бере участь у обряді топлення богині смерти Марени, просить у поганського Перуна допомоги сучасним дружинникам, щоб могли прибити свої щити на брамі Царгороду. Він закликає нас до будови власної Січі, до молитви до Богородиці, щоб не залишити народ без свого покрову.

Болючий настрій викликає поезія „Церква", де поет малює картину руйнування церкви в Карпатах. Руйнували „чудо людської праці і віри" й природа вкривалася жалобою, бо до краси краєвиду в горах бракувало церкви. У Калинця багато поезій на тему забутих, опущених, зруйнованих церков. Опустіла церква, стежки до неї позаростали бур'яном, тільки видно, як

Позбігалися будяки до храму Божого
та й гатять головами у трухляві двері.
(Поезії з України, стор. 21)

В опущеній церкві нема кому читати Апостола, читає її святець „горобцям при дорозі". Іншої опущеної церкви дзвін зів'яв без ужитку, як „гарбузова квітка", її кольорові шибки відлітають, наче осінні листки дерев, а ялівець, що має пахучу душу для кадила в церкві, засуджений на страту, бо ніхто про нього не дбає, може колись вогонь визволить його пахучу душу. Одна з церков дошками навхрест забита, довкола неї гайвороння на липах панахиду править, янголи попримерзали крильми до шиб, не можуть рушитися. Церкву в селі Нагірна біля Самбора поет порівнює до похиленої вежі в Пізі, він дивується:

Яким дивом стоїть вона,
чи не ниткою бабиліта
срібною павутиною віри
затрималася?
(П. з У., стор. 29)

Ціла збірка сповнена поезіями релігійного змісту, високої вартости поетичними образами, переданими наскрізь модерними засобами. Може комусь здаватися, що Калинець захоплюється тільки самою християнською традицією, що в минулому шукає тільки романтики, поезії. Бо є у нього навіть деякі єритичні нотки („Мадонна незаймаености" (58) — він не замикає очей на зло, що було в християнській Церкві. У Львові на площі Єзуїтського собору відбувався суд інквізиції, карали єзуїти єретиків, а вони вірою були чистіші від роси. Карали на львівській площі і Калинцевого предка. Але ми бачимо відношення поета до віри. У ній він шукає тільки істотного — чистого і святого, віри, що дає людині поборювати страх смерти, осамітнення, безвихідь, що дає любов, надію, почуття безпеки, скріплює духа в боротьбі за кращий світ.

І в цій збірці є деякі поезії з „Вогню Купала", в яких він згадує малярів, поетів, науковців — творців культури. Прославляючи українську культуру, Калинець уважає найбільшим злочином нищення її, а злочинцями тих, що нищать. Василія Любчика, що вислуговується звинно, жалить словами повними гніву та зневаги. Навіть уїдливий вульгаризм при його характеристиці не вражає.

З темою традиції в житті пов'язана також тема родини, матері, кохання, вірности в коханні, дівочої невинности. Поет уважає, що родина може засновуватись тільки на любові, що дійсно глибоке почуття кохання перероджує людину, дає силу подружжю переходити різні життєві кризи, що їх викликують конфлікти. Коли кохання сходить на манівці, тоді „рогочеться біс, визираючи рогом зза огорожі". Любов наречених, злучених традиційними ритуалами, продовжить тяглість роду, коли в родині буде плекатися мистецтво — святкуватимуться релігійні свята — Свят-Вечір при столі, застеленім килимом, Великдень з писанням писанок, коли вмілість ткання килимів і писання писанок буде передаватися з покоління в покоління. Калинець з великою любов'ю згадує діда і прадіда, бо дід так чудово співав на крилосі тропарі, що сам Саваоф був зачарований, а прадід чарував людей грою на скрипці.

У дальших збірках „Підсумовуючи мовчання" і „Коронування опудала", а також в меншій мірі в „Поезії з України" Калинець користується сюрреалістичною формою вислову. Це дає йому можливість поєднувати особливо успішно традиціоналізм з модернізмом вислову. Користування великою кількістю метафор, символів, малюнки кольоритних образів, протиставлення чару краси давнини, її містичности убогій на це сучасності створює глибоку настроєвість. А це і є завдання справжньої поезії.

Актуальність лірики збірки „Підсумовуючи мовчання" багатогранна. Поет відкриває ма-

люнками на широкому поетичному полотні шляхи пов'язання традиції з поступом: а) Неможливий прогрес культури, коли нема зв'язку його з традиціями, коли нема свободи вислову мистця. б) Вартості мистецтва виростають у спільнотах — родинах і в народах. Нема безнаціональних культур. в) Творчості необхідні глибока сутність людського Я, яка може розвинутись не у загумінковому середовищі, ізольованому „бляхою язиків" від світу, за постійного страху перед розп'яттям через Юдину зраду. г) А скована страхом перед юдами спільнота наближається до закам'яніння. ґ) Боротися з каменінням життя повинні поети-лицарі. Їх завданням не є розважати про людську марноту, плитність духову, але служити своїй Батьківщині. д) У нашому часі розпинають невинних людей за те тільки, що вони не можуть бути байдужими до вогню. І в нашому часі горять на кострищах інквізицій люди, горять їхні книжки. Цього не можна ховати перед людьми, історична наука повинна розкривати народові силу його нерушимої стіни, мову багатьох некрополів, виносити з льохів геральдичний знак пройденої хресної дороги.

Ігор Калинець — поет лицар. Він поклоняється вогню, бо це бог його гордих предків, бог, що запалює душі поривом, очищує від скверни, в цьому богові джерело світла, тепла, енергії. Калинець прославляє творців культури народу, а зневажає, спалахує гнівом на злочинців, що нищать храм його культури. Родину, матір уважає серцевиною у плеканні традицій. Тому багато місця присвятив він їм у своїй творчості.

Свою любов до традиціоналізму у змісті поезій поєднав з модернізмом поетичного вислову, багатством образности слова. У цьому унікальність і краса Калинцевої творчости.

Уляна Пелех

Ігор Калинець

ЗАЛІЗНІ СТОВПИ

До залізних стовпів, які з п'єдесталів могил
виростають, щоб купол неба підперти,
переміряли степ чумаки, та дійти не змогли,
на вітрах і сонцях гартуючу впертість.

Набивши у вуха шелесту тирси, як співу сирен,
вмирали десь біля ілюзії переддвер'їв.
Вороння, як половці, чатувало на м'ясо сире,
аж у кам'яних баб не витримували нерви.

Він вийшов Тарасиком, щоб бути надвечір
назад,
а вернувся апостолом з бунтарською бородою.
До залізних стовпів він імперію як каземат,
міряв етапними милями немилосердно довго.

Очима духа окинувши світ благий,
він уздрів їх, як видиво пророчисте:
стояли оперті на традиції скорбних могил
і на собі тримали високе небо Вітчизни.

Як співом сирен, захлинувся ревом Дніпра,
не витримав щастя і вмер біля його
переддвір'їв.
Найвища могила найдорожчий забрала прах
і наймогутніший стовп, що знявся над нею,
підперла.

Ігор Калинець

ПИСАНКИ

Виводить мама дивним писачком
по білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
із цибулиним золотим узваром,
з настоями на травах і корі,
на веснянім і на осіннім зіллі —
і писанка оранжево горить
у філігранним сплеті ліній.
То вже вона, як дивовижний світ,
то вже дзвенить, як згусток сонця,
буяють буйно квіти у росі,
олені бродять в березневім соці.
І стилізовані сплітаються сади
у маємі густих обрамлень.
Мереживом найтоншим мерехтить
геометричний космацький орнамент.
І я поплив у світ дитячих мрій
на білі колискові оболоні...
Котились писанками із гори
ясні сонця у мамині долоні.

Концерт студентів Інститутів і Колегії Св. Андрея

В днях 18-20 лютого, 1983 року, студенти двох Інститутів (П. Могили і Св. Володимира) та Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, відбули успішну зустріч. Студенти Колегії мали приємність гостити цього року своїх побратимів в себе. Програма зустрічі була багата і цікава, з якої студенти мали нагоду багато навчитися. Як завершення цієї зустрічі, в неділю 20 лютого, на кемпусі Манітобського університету, в залі „Іва Клер Гол", відбувся успішний концерт. Програма концерту була різноманітна і цікава.

Програма почалася в годині 2:30 по обіді вступним словом, яке виголосив студент-богослов, пан Роман Шевчик. Він сказав кілька слів про мету таких студентських зустрічів та їх користь для студентів. Він же і був керівником цієї програми, що виконав дуже вміло, додаючи час від часу свого гумору. Танцювальний ансамбль СУМК, відкрив концерт танцем — „Привіт". Керівником цієї групи танцюристів є пані Ірка Балан, талановита молода людина. Під її вмілим керівництвом, цей ансамбль виробив собі дуже добре ім'я, як танцювальна одиниця. Хор студентів з інституту П. Могили (Саскатун), відспівав три пісні; „Ой, у вишневому садочку", „Поїхала баба в ліс", комічно відспівали хлопці, і „Чорні очка". Сценку „Парування" відіграли студентки Колегії Св. Андрея, Юліяна Дідич і Дана Смуд. Вдало відіграла ролю хлопця Івася, який сватався до панночки, панна Юліяна Дідич. Хлопці з Саскатуну відтанцювали танець „Повзунець", а відтак студент-богослов з Колегії Дем'ян Гоголь відіграв на бандугі і відспівав „Кант про Св. Юрія".

Смішна сценка — „Два розумні", виконали студенти Колегії, Ілля Ковальчук і Петро Повалінський. „Танець дівчат", гарно виконали студентки з Саскатуну. Відтак, хор студентів Колегії, під керівництвом студента Гриця Малюжинського, гарно відспівали три народні пісні; „Ой зійди, зійди", „Ой, ти березо" і „Ой, у полі криниченька". Гриць студіює музику на Манітобському університеті і плянує бути вчителем і диригентом. Студенти інституту Св. Володимира з Торонто, відіграли сценку „Свій до свого". Ця сценка змістом була трохи інша, як те, що ми привикли бачити, а тому кожний зробив про неї свій висновок. Після перерви, студенти Колегії відіграли сценку „Вечір після балю". Участь брали Юліяна Дідич, Катерина Федак, Богдан Стус і Дем'ян Гоголь. Всі відіграли свої ролі якнайкраще .Танець, який відтанцювали студенти з Саскатуну, був цікавий і добре виконаний. Хор студентів Колегії, під диригентурою Гриця Малюжинського проспівали дві пісні; „Ой, там за Дунаєм" і „Ой, під калиною". Бандура тріо, студенти з Саскатуну, Тарас Король, Маріяна Рудий і Лариса Стеценко, відіграли пісню „Буковина". Танець „Гопак", відтанцювали Вінніпезькі танцюристи СУМК. Хор з Саскатуну виконав три пісні; „Мав я раз дівчиноньку", „Ой, гарна я гарна" і „Туман яром". Відтак відбулася розігравка, яку перепровадили Бренда Максимець і проф. Роман Єринюк. Прихід з розігравки, хоч в малій мірі, допоможе покрити видатки, що були пов'язані з цим з'їздом.

На закінчення програми ,спільний хор, під диригентурою Гриця Малюжинського, відспівав — молитву „Благослови" і пісню „І в вас і в нас..." Пан Роман Шевчик, в імені всіх присутніх, подякував студентам за гарний концерт і побажав всім студентам щасливої подорожі додому, а знову, милої зустрічі в майбутньому.

Нажаль, вінніпезька публика недописала. Цей концерт був добре розголошений, день випав чудовий — теплий, ціна доступна, отож не було причини, щоб в залі були порожні місця. На жаль, так сталося і це показало не добрий жест з боку громадянства. Сподіваємося, що студенти нам пробачуть цим разом.

А. Міненко.

Членки відділу ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. кладуть нев'янучий вінок на свіжу могилу заслуженої почесної членки, бл. п. Юстини Бабій, яка упокоїлась 29 квітня 1983 р. у її світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо співчуття. Покійній вічна пам'ять.

Розалія Грицай, голова **Марія Білоус,** реф.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Євгенії Гавалешки, яка упокоїлася 20 березня 1983 р., складаємо як нев'янучий вінок, $10.00, на журнал „Промінь".

Чоловікові Юрієві і Родині Покійної — наші найщиріші співчуття.

Петро і Галина Данилюки з синами, Вінніпег

СОНЯ БЕЙЗИК

Короткий біографічний нарис нововибраної голови Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Манітобі, пані Соні Бейзик.

— Народилася в Вінніпезі. Початкову і середню школу закінчила в Овкборн, Манітоба, — дочка пок. посла Миколи Мандзюка і пок. Марії Мандзюк-Сеніцької — колишньої голови Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок.

Соня Бейзик перебувала в Колегії Св. Андрея, коли учащала на університет. Кілька років, під час вакацій була настоятелькою дівчат на літніх курсах в Колегії. — Колишня голова відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі в роках 1974-1976. Також у цім відділі мала різні екзекутивні позиції.

— Вона є членкою при комітеті Фольклорамі при Київському Павільйоні.

— Членкою Виборчого Комітету на кралю „Києва" в роках 1981-82-83.

— Є першою заступницею голови управи при Катедрі Пресв. Тройці.

— Отримала ступень В. А. і В. Ed. при Манітобському університеті. Тепер викладає математику в середній школі в Вінніпезі.

В 1982 році була одною з трьох в Дивізії, де учителює, що отримала „River East Teachers Association Service of the Profession Aword" — for examance in Teaching and for outstanding contribution to the profession.

Соня Бейзик, голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Манітобі.

— Була першою і другою заст. голови Провінціяльної Екзекутиви на Манітобу.

— Тепер зістала вибрана головою Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу й є одною з заступниць Голови Союзу Українок Канади.

Орися Лучак

Наше майбутнє в Союзі Українок Канади

Слово з доповіді Орисі Лучак, одної з панелісток на Пров. З'їзді Союзу Українок в Манітобі (Вінніпег) 13 листопада 1982 року.

До питання: Чи ми, як організація можемо заохотити нових з потенціяльним завдатком членок до відділів Союзу Українок Канади? Відповідаю: Так! Але нам треба подумати, як це найкраще зробити. Одна метода заохочування — це сама цікава програма Союзу, яка дала б можливість здібним особам як членкам бути центром їхнього життя і праці. Треба персонально говорити з майбутніми членками, треба з ними товаришувати, оповідати їм про добрі риси організації, вказувати, заохочувати на різні імпрези й особисто опікуватись ними, щоб вони почувалися „вдома" з нами. Одно запрошення і то формальне, без вияву близькости, багато ефекту на нову особу не буде мати. Особистий контакт — це найкращий контакт. Приведіть їх з собою, розкажіть їм про різні галузі праці, що робиться у відділі. Дехто може бути тихої вдачі — може не зголошуватись брати участь у дискусії, то слід нам до них постійно говорити, втягати їх в дискусію, довідатись про їхнє зацікавлення, таланти, чим вони займаються, що виконують у професійному чи домашньому житті. Це дасть людині багато позитивного, а тим більше нова людина знатиме, що її тут потрібно, і бажано, і вона сама захоче виявити певний ентузіязм, працювати з такою групою жінок.

Пам'ятаймо, що часи змінялися і не ті самі проблеми існують сьогодні, що існували, коли наші відділи тільки формувалися. Багато пророблено, але й тут треба вказати новій особі, що без неї праця буде слабша, що треба нових

сил, нових ідей, та нових рук до виконання прийнятих завдань Союзу.

Як приклад скажу, як це було зі мною. Моя мама постійно старалась втягнути мене до праці у відділі. Це саме робила і пані Павлик, які промовили до моєї совісті, сказали, що ти, як кураторка музею і маючи закінчені студії музейництва, повинна цього знання також вділити й нашому музеєві. Це була моя спеціялізація, отже, я знайшлась в такому положенні, що ніяково було відмовитись. Це даю, як приклад, отже робімо це в інших випадках. Пізнаймо спеціяльність даної людини і замилування її до певної праці, а тоді промовмо до її серця, і цим здобудемо потенціял, якого так тепер шукаємо.

Нові членки повинні, наприклад, бути запрошені вписатись до Музейного Комітету. Треба їм запропонувати або передплатити „Промінь", „Вісник" або „Український Голос" і вказати на розділи та відділи, на які вони повинні звернути свою пильну увагу. Робимо подарунки з нагоди різних оказій, зробімо ми це для тих, кого запрошуємо до себе, і ці молоді жінки будуть почуватися до певної міри відповідальними. Це може й дасть їм той поштовх, який я одержала від мами та інших!

В нашій організації ми повинні ясно і чітко поставити ролю жінки в організації, суспільстві та в церкві. Тому треба викладів, лекцій, семінарів та інших способів ,щоб добитися до душі молодої людини. Треба заохочувати жінок бути делеґатками в церковних соборах, в міжнародніх з'їздах жіноцтва світу, бути членами Консисторії на рівні з мужчинами. (Тепер нарешті вже маємо 2 жінки як члени Консисторії, що сталось цього останнього 16 Собору нашої Церкви), але про цю подію майже ніхто ніде не читав, або мало про це знають наші молоді жінки. Чому не може бути жінка обрана до управи громади? На становище голови? Молоді жінки мусять знати, що вони можуть такі функції виконувати. Про це треба говорити нашим молодим жінкам, щоб вони знали, що „двері можливости" стоять відкритими перед ними, як в організації, так і в Церкві!

Що мусить наша організація, наш відділ робити, щоб заохотити молодші сили?

— Організувати семінарі на цікаві і корисні теми, з ділянки релігії, історії, культури тощо.

— Організувати семінарі — розмови: Потреба двомовних державних шкіл, тощо.

— Поширити дошкілля — садочки та „Дей-Кер" центри, а це дасть змогу нам познайомитись з молодими батьками.

— Відкрити кляси розговірної української мови для дорастаючої та старшої віком молоді.

— Обговорити потребу відкриття „Молодечого Клюбу", чи „Клюбу Молодших Жінок". Це був би переходовий місток від старшого СУМК до Союзу Українок Канади. Буває часто, що зараз після закінчення праці в старшому відділі СУМК, молодь десь тиняється незамітно і часто й губиться, аж до того часу, коли одружаться і батьками стануть. Тоді навертаються частково до Церкви, щоб „дитинку охрестити", а опісля треба чекати аж коли вони її „до шлюбу ведуть" до Церкви! Це тяжка справа, але можна її направити в організований спосіб. Тому такого молодечого товариства обов'язково треба.

Щодо віку, то хто й як бачить справу „віку людини". Вік кожної фази має свою прикрасу, отже нам треба витворювати певну психологію думання про вік. Часто чуємо такі терміни: старий, стара, старший, молодший, діти, молодь, дитина. Людське відношення одне до одного, це справа серця-душі. Немає ні старшого ін молодшого: є одне — спільнота, яка нас усіх в'яже в одне ціле. Наприклад, в нашому Музейному комітеті є матері, що можуть бути моєю мамою або навіть і бабунею, але ми не робимо жодної різниці щодо віку й я в їхньому оточенні почуваюся як „одна з них".

Кожна особа має свої здібності, отже в присутності молодих не можна різнити себе „віком", „здібностями" чи якимось іншими причинами, бо ми цим самим ділимо себе на категорії і відштовхуємо від себе тих, які могли б з нами працювати! Коли хтось запитується про справу — даймо йому всю нашу увагу, всю нашу любов, всю нашу роками здобуту практику і знання! За це будемо обдаровані у відплату — пошаною та любов'ю тих, яким ми вділили часткою самого себе!

Може цим, що скажу, буде для пані Павлик несподіванкою, але мушу сказати. На протязі цих 6 років, що я мала приємність працювати з нею, вона була для мене „тим ідеалом" кооперації самопосвяти й теплої материнської любови. Вона ніколи не відмовлялася від різних зайнять та праці, помимо того, що часто була сама перемучена до краю. Це дає нам молод-

шим добрий приклад до наслідування, і це треба плекати в нашому оточенні. Тоді до нас молодь сама захоче вступати й з нами дальше працювати.

Нам треба звертати більше уваги на друковане слово. Треба видавати й поширювати матеріяли, яким ми могли б зацікавити нашу молодшу ґенерацію. В цьому, як мистець пера, пані Наталя Когуська багато попрацювала й далі працює. Хто буде продовжувати цю велику працю? Хто буде писати про наше життя, наші потреби, а навіть й про те, що діється сьогодні в наших організаціях, музеях та церковних громадах?

Централя Союзу Українок вже роками працює над виданням книжок з ділянок української культури та інше. Може це вже вийшло в світ, але хто про це читає, де можна його набути, і чи воно буде доступне до наших молодших жінок, яких ми бажали б мати в праці з собою?

— Треба спонзорувати театральні виступи музики, драми-п'єси!

— Треба спонзорувати „Музикальний Фестиваль" хоч раз в рік.

— Спонзорувати виставки маляpські сучасників-мистців.

— Окремі виклади про наше славне жіноцтво в історії українського життя в Україні та зокрема в Канаді! Про них можна буде деколи доброго сказати.

— Чому не започаткувати передруки раніш виданих матеріялів на мову, яку більшість молоді сьогодні знає?

Уважаймо, що ми вже доросли до того, що нам більше не треба буде накидатись на інші релігійні віровизнання або різницю в національному походженні людини. Виявляймо до усіх респект так, як ми це бажаємо, щоб і нас респектували!

З нами тоді молоді жінки будуть з гордістю одною лавою ставати до тієї великої праці яка нас усіх чекає. — Дякую.

Орися Лучак.

ВІДМІЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

У Хрестопоклонну неділю, 10-го квітня, в Соборі Св. Володимира в Гамільтоні, силами всіх організацій при соборі було вшановано голодову смерть мільйонів українців в 1932 - 1933 р. в Україні. Участь взяли такі організації: Управа громади, ТУС, жіноче т-во ім. Лесі Українки, Організація колишніх Вояків, УНРада, СУМК, Рідна і Недільна школи.

Отець М. Равлюк в час проповіді сказав коротке, але змістовне слово про цю сумну подію голоду, та просив всіх помолитися за душі померлих.

Після Служби Божої увійшли всі з прапорами, члени організацій з чорними перев'язками на прапорах та стали коло престола до Панахиди. В часі молитви не одній особі скотились сльози, бо може згинула сестра, чи брат, чи батьки, а може й діти.

Після панахиди всі зійшли вниз до залі заповненої вщерть. Ніхто не поспішав додому. В залі на столах світились свічки з чорними перев'язками, був символічний обід — хліб і вода. Отець М. Равлюк прочитав молитву, всі з смутком спожили хліб і воду.

Голова Жіночого т-ва ім. Л. Українки Юліяна Криворучко, сказала коротке слово, що сьогодні ми зійшлися, щоб відзначити сумну дату 50-ліття голоду, та щоб ця подія ніколи вже неповторялася в нашому народі.

Д-р С. Климашко представив головною доповідача, проф. Олега Підгайного, який народився в цій сумні даті 1933 року.

Професор О. Підгайний у своїй промові сказав, що в часі голоду першими умирали діти, юнаки і старші люди, а останніми вмирали жінки, матері. Найвитриваліші були жінки від 18 - 35 року.

Мабуть мати природа так хотіла, щоб жінки-матері вмирали останніми.

По підрахунках статистики, вмирала кожна четверта людина, а це виносить понад 6 мільйонів населення, на протязі 1932 - 1933 р.р.

Після доповіді люди складали гроші, на книжку „Голокост" та на допомогу політв'язням, які борються за права людини в СССР.

Подяку доповідачеві склав голова СУМК на східню Канаду Орест Сушко.

На закінчення всі проспівали український гимн — „Ще не вмерла Україна"...

Г. У.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Коли вирушаєш в мандрівку — помолися раз, коли на море — помолися два рази, а задумуєш одружитися, то помолися три рази...

з японської мудрости.

Кладемо нев'янучий вінок на могилу мого дорогого можу і тата Николи Бельбаса, який упокоївся 26 червня 1978 р., складаємо у його світлу пам'ять на фонд „Променя" $13.00. а $12.00 на передплату журнала.

Дружина Анна Бельбас і син Дмитро,
Росбурн, Ман.

— — — — —

У перші роковини смерти нашого дорогого мужа, батька, дідуся і прадідуся бл. п. Петра Ґронського, який упокоївся 29 квітня 1982 р. на 79-му році свого життя, в його світлу пам'ять складаємо на журнал „Промінь" $20.00. Покійному вічна пам'ять. (Поправлене).

Дружина Марія Ґронська з родиною,
Тандер Бей, Онт.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СУС У ЙОРКТОНІ, САСК.

Провнціїйний з'їзд складових організацій СУС на Саскачеван, відбувся в днях 5, 6 і 7 листопада 1982 р. в Йорктоні, Саск. З'їзд почався у п'ятницю, 5 листопада о год. 7:00 вечора. В суботу рано о год. 7:00 у церкві св. Преображення відбувся Молебень, в якому взяли участь делеґати, гості й студенти Колеґії св. Андрея з Вінніпеґу. Урочисте відкриття З'їзду відбулося о год. 8:30, з величавим входом з прапорами С.У.К. і СУМК. Провінційний голова ТУС п. Юрій Скварчук, відкрив з'їзд привітом. Отець П. Гнатів провів молитву .Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих членів складових організацій СУС. Слідували привіти: голова крайової управи ТУС п. Я. Скрипник — від Централі СУС, та голови крайової управи СУС п. А. Мельничук, від Централі СУК — голова пані Анна Звоздецька, яка передала привіт від голови крайової управи СУМК панни Марусі Крищук.

Привіт склав заступник посадника міста Йорктону, п. Мирф Вендзол. Після привітів, о год. 9:00 почалися окрем ісесії.

Сесію Союзу Українок відкрила голова Пров. Екзекутиви пані Анна Холод. Відспівано гимн Союзу Українок. Після оформлення президії, голова Пров. Екзекутиви Анна Холод привітала делеґаток і гостей. На з'їзді зареєстровано 32 делеґатки й 32 гостей з 17 відділів. Зарепрезентовані були такі відділи: ім. Ольги Кобилянської — Саскатун; Ганки Романчич — Саскатун (Всіх Святих); Софії Русової — Кемсак; Лесі Українки — Бюкенан; О. Кобилянської — Мазепа; Марії Маркович — Кенора; Ольги Кобилянської — Тідор; Олени Пчілки — Йорктон; Доньки України — Ріджайна; Лесі Українки — Стирджис; Ольги Кобилянської — Шіго; Лесі Українки — Вадіна; Олени Пчілки — Ейлшем-Кадет; відділ з Маморниць; Княгині Ольги — Стінен; Княгині Ольги — Айтуна.

Голова Союзу Українок Канади, пані А. Звоздецька привітала делеґаток і гостей і склала щире признання пані Анні Холод за її віддану працю у Пров. Екзекутиві.

Пані А. Звоздецька у своїй промові з'ясувала, яку велику ролю у вихованні нашої молоді відіграє організація СУМК. Вона сказала, що відколи діти не вписуються до СУМК — маємо щораз більше асиміляції і мішаних подруж. Закликала, щоб відділи допомагали в організуванні нових відділів СУМК.

А. Звоздецька говорила також про українську мову. „Без української мови ми залишимося наймитами інших народів. Українська мова й тільки українська мова, збереже нашу Українську Православну Церкву" — сказала вона.

До Резолюційної комісії вибрано пані Марію Савіцьку й Галю Клапоущак.

Голова А. Холод подякувала Левайні Букурак за її щиру працю. Від Контрольної комісії звітувала Маруся Гюмин, Пров. Екзекутиві уділено абсолюторію.

Звіт голови Провінційної Екзекутиви

Пані А. Холод склала признання відділам за їх добру працю. Подякувала усім за кооперацію з Пров. Екз. Голорила про співпрацю з молоддю, яка в недовгому часі перебере провід. Пані А. Холод взяла участь в місячних зборах С.У.К. разом з ТУС і СУМК. Щиро дякувала відділові ім. О. Пчілки в Йорктоні за те, що взяли на себе обов'язки господаря й гостили з'їзд цього року. Писемний звіт голови був розданий для всіх учасниць з'їзду. Зв.т був прийнятий на внесок пані Юстини Талпаш і Анни Ковальчук.

Голова А. Холод подала до відома, що спільна сесія відбудеться під назвою „Сад", що означає: С — сексуалізм, А — алькоголізм, Д — (драґс) наркотики. Голова Союзу пані А. Звоздецька сказала, що такі справи треба прилюдно пояснювати нашій молоді, щоб вона у своїх проблемах не шукала відповіді у невідповідних джерелах.

Звіти відділів і проєкти

Делеґати відділів складали свої звіти й говорили про успішні проєкти. Кілька відділів прислали писемні звіти, які були надруковані й роздані учасницям з'їзду при реєєстрації. Після звітування відділів, референтка шкільництва пані Маруся Гюмин сказала, що привезла книжки, які є на продаж. Книжки для різного віку дітей, від садочка до старших кляс. Пані М. Гюмин інформувала, які книжки можна вживати в навчанні у Рідних школах, а також сказала, що держава дає грошеву допомогу (ґрент) на так звані „воркшопс" (семінарі).

Референтка стипендій пані Анна Клапоущак говорила про стипендії. Цього року чотири стипендії отримають студенти по $150.00.

Голова Музейної Фундації, пані Марія Савіцька, привітала з'їзд від імени Музею С.У.К. і подякувала усім відділам, які так щиро жертвували на музей підчас її поїздки по Саскачевані.

Від номінаційної комісії пані Юстина Талпаш прочитала список управи Пров. Екзекутиви на 1983 рік: Пров. Екз. з малими змінами залишається та сама, що була у 1982 році, з осідком в Саскатуні: Уступаюча голова — П. Данильчук, голова — Анна Холод, 1-ша заст. голови — Марія Воронюк, 2-га заст. голови — П. Нікифорук, 3-я заст. голови — Р. Гнатюк, рекордова секретарка — Савеля Гриба, кореспо. секретарка — Анна Михайлюк, касирка — Левайна Букурак.

Контрольна комісія: Марія Пернаровська, С. Бойчук, А. Буряник. Референтки — журнал „Промінь" — Л. Зюбрак ,організаційний комітет — А. Холод, Дитячих садочків — М. Сенишин, шкільництва — М. Гюмин, стипендій — А. Клапоущак, молодших відділів СУМК — В. Бальон, культосвітня — К. Шолтер, мистецтва — І. Гарасимюк, Музейної фундації — О. Кей, зовнішніх зв'язків — К. Пасіка, архівів — Анна Тріщук, новинки і дописи — А. Михайлюк.

Окружні представниці: Галя Максимюк, Саскатун; К. Малицька, Норт Бетлфорд; Д. Панчук, Принц Альберт; М. Руда, Нипавин; Н. Котелко, Вакав; А. Цимбаліста, Йорктон; О. Петрилюк, Реджайна.

Учасниці сесії Союзу Українок взяли участь у нарадах не спільній сесії, на яких між іншими темами про Музей С.У.К. і музейні потреби, говорила пані Віра Наконна, друга заст. голови дирекції і п. Альберт Качковський, представник Музею. Пані Марія Савіцька говорила про збірку на Музейний фонд. Підчас своєї поїздки по Альберті й Саскачевані, вона зібрала більш як 21 тисячу долярів. (гл. ст. 13).

ДЕНЬ ЕМИ ВЕРХОМИН

Серед українських православних родин у Канаді є одиниці, які заслуговують на особливе признання й пошану, являючи собою живі приклади до наслідування у праці на громадській, церковній та культурно-освітній нивах. Це саме треба сказати й про пані Ему Верхомину, мешканку міста Едмонтону, довголітню й віддану членку організації Союзу Українок Канади, парафіянку української православної катедральної громади Св. Івана в Едмонтоні.

Цього року сповнилося 75 років із дня народження пані Е. Верхомин. Діти пані Е. Верхомин, бажаючи відзначити її 75-річчя, улаштували прийняття або „опен гавз" від 3 до 8 години вечора в гостинному домі її найстаршого сина Ореста та невістки Ловис.

Гості щиро й тепло вітали ювілятку. Діти пані Верхомин частували гостей різними закусками та смачною вечерею і всі весело й приємно провели час.

Наша ювілятка народилася і виховувалася з трьома сестрами та братом під опікою національно свідомих батьків п-ва Невчасів. Пані Ема закінчила середню і торговельну школу в МекДогал Гай Скул. Після закінчення школи працювала для Альбертського уряду. 1928 р. вписалася до Союзу Українок Канади. В 1929 року одружилась з молодим лікарем д-ром Іваном Верхоминим. Як свідома українка і зразкова членка Союзу Українок віддала багато праці й посвяти для організації.

У відділі при катедрі була заступницею секретарки впродовж семи років, рекордовою секретаркою також сім років, головою два роки. Очолювала різні комітети як освітньо - культурний, недільну школу, допомагала журналові „Промінь" та інше. Навчала у недільній школі п'ять років. Брала участь у різноманітній організаційній праці поза українською громадою.

В провінційній Екзекутиві Союзу Українок секретарювала шість років, а касиркою була чотири роки. Від 1945 року була першою референткою музею Альбертської філії аж до 1954 р., а від 1972 до 1975 р. головою.

У крайовій управі займала пост рекордової секретарки, була другою заступницею голови і два роки членкою Статутової комісії.

Ема Верхомин заслужила собі на почесне членство в Катедральній парафії Св. Івана, відділі при Катедрі Св. Івана та в Українському Музеї Канади.

Ема і бл. п. д-р Іван Верхомин виховали п'ятеро дітей, чотири сини й одну дочку, що беруть активну участь в українських організаціях. Четверо з них закінчили університет, а п'ятий отримав диплом з Сільсько-господарської школи у Верміліоні.

Учасники цього урочистого свята відзначили день ювілятки тим, що склали $265.00 на Український Музей Канади — а ювілятка з нагоди 75-річчя пожертвувала $75.00 — один доляр за кожний рік. Разом було $340.00.

Пані Е. Верхомин бажаємо міцного здоров'я і щастя на многії літа.

Анастасія Сенів

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД

З'їзд просить всі організації зв'язані зі Самостійницьким Рухом робити старання, щоб наша молодь вивчала історію України, була свідома, що знання української мови збереже наші церковні та культурні надбання в Канаді. З'їзд зобов'язує СУМК активно включитися у святкування 1000-ліття Хрещення України у Святу Православну Віру.

З'їзд закликає членів Самостійницьких організацій фінансово підтримувати Український Музей Канади, якого власником є С.У.К. та, який зберігає багатство нашої культурної та побутової спадщини у Канаді. Найбільшим завданням для нас є звільнити Музей від довгу, який його обтяжує.

А. Заліщук і добр. М. Гнатів — секр. з'їзду

Відділ ім. Лесі Українки в Гаєс, Саск. кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї членки бл. п. Стефанії Іванів, яка упокоїлась 18 квітня 1983 р. та в її світлу пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Софія Бурим, голова **Марія Михалюк,** секр.

— — — — —

Замість живих квітів на свіжу могилу моєї дорогої і ніколи незабутньої Дружини ЄВГЕНІЇ ГАВАЛЄШКИ, яка упокоїлася 20 березня 1983 р., складаю як нев'янучий вінок весняних квітів, $50.00, на журнал „Промінь", якого Покійна була сталим передплатником.

Муж — Юрій Гавалєшка, Вінніпег

МИ ЗВЕРТАЄМОСЬ

До голів урядів, що підписали Гельсінкский Прикінцевий Акт,

До правозахисних організацій в усьому світі,

До Організацій Об'єднаних Націй.

Як стало відомо, повторно заарештовано члена Української Гельсінкської Групи Ольгу Дмитрівну Матусевич.

12 березня цього року Ольга Матусевич мала вийти на волю після трирічного ув'язнення. 1980 року її засуджено,

за участь у роботі Української Громадської Групи сприяннння виконанню Гельсінкських Угод — Угод, підписаних також главою радянської держави,

за звернення на оборону свого чоловіка — політв'язня Миколи Матусевича, одного із засновників Української Групи „Гельсінкі",

за відкритий протест проти радянської окупації Афганістану — радянську інтервенцію в Афганістані осудила більшість країн-членів ООН.

Багато довелося витерпіти Ользі Матусевич за останні роки. Арешт чоловіка, наклепи, безробіття, обшуки, інспіровані КҐБ побиття на вулиці, постійне — щодня, щохвилини — стеження. Нарешті — в'язниця і роки в таборі.

Трирічне ув'язнення видалося карателям із КҐБ недостатнім: проти Ольги Матусевич порушено нову справу — за статтею 62 Кримінального кодексу Української РСР, що передбачає покарання (за так звану антирадянську агітацію та пропаганду) двадцятирічним позбавленням волі. Повторний арешт Ольги Матусевич — новий крок в ескалації репресій КҐБ проти правозахисників. Кілька років тому радянські каральні органи почали знову практикувати „сталінські розкрутки" — повторні арешти політв'язнів у таборах. Але досі ця практика стосувалася лише чоловіків. Порушення в таборі нової справи проти жінки — випадок, що не має прецеденту від часів сталінських погромів. І як завжди, випробний полігон для нових методів репресій — Україна.

Новий арешт Ольги Матусевич — це кричуще порушення Гельсінкського Прикінцевого Акту, вчинене у дні, коли готують до підписання Комюніке учасників Мадрідської зустрічі, в якому ще раз підтверджено зобов'язання кожної держави, що підписала Гельсінкський Прикінцевий Акт, дотримувати прав людини. Сваволя радянських карателів — свідчення лицемірної політики керівництва Радянського Союзу, очолюваного колишнім шефом КҐБ, яке, прикриваючися розмовами про прагнення захищати права своїх громадян, веде країну назад до сталінізму.

Ми закликаємо всі держави, що підписали Гельсінкський Акт, усі правозахисні організації світу зажадати від радянського уряду негайного звільнення Ольги Матусевич і засудити переслідування членів Гельсінкських груп у Радянському Союзі.

Члени Української Гельсінкської Групи на Заході:

Петро Григоренко, Володимир Малинкович, Леонід Плющ, Надія Світлична.

6 квітня 1983 року.

ТАБОРИ І ЛІТНІ КУРСИ

СЕЛО '83 — для старших СУМКівців від **14-го серпня до 2-го вересня в Бонівил, Альберті.** Освітно-культурна програма під патронатом генеральної управи СУМК відбудеться в українській атмосфері, біля озера на свіжому повітрі, поміж березами, соснами, черемшиною та дикими квітами. Провідник і програмовий координатор є колишній СУМКівець, **Богдан Зайців,** який має вищу освіту та відомі нам успіхи між сумківцями в минулих роках. Духовне навчання буде під дбайливою опікою священика нашої Української Православної Церкви.

Зголошуйте свою молодь завчасу. Три тижні $330 включає все. Висилайте аплікації та завдаток $25 на адресу:

Edmonton, Alberta T6G 0T2
11024 — 82 Avenue
SYMK Selo '83

* * *

ЛІТНІ ТАБОРИ — Оголошуються літні оселі в кожній провінції в місяці липні. Курси мови, літератури й культури відбудуться в —

ІНСТИТУТІ СВ. ІВАНА
St. John's Institute, 11024 — 82 Ave., Edmonton, Alberta T6G 0T2

ІНСТИТУТ ПЕТРА МОГИЛИ
Mohyla Institute, 1240 Temperance St., Saskatoon, Sask. S7N 0P1

ІНСТИТУТ СВ. ВОЛОДИМИРА
St. Vladimir's Institute, 620 Spadina Avenue, Toronto, Ont. M5S 2H7

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ
St. Andrew's College, 475 Dysart Road, Winnipeg, Manitoba R3T 2M7

* * *

Слідіть за оголошенням в „Українському Голосі", або довідайтесь від вашого о. пароха.

TO BE UKRAINIAN ... AND ALBERTAN

Gene Zwozdesky, the musical director of the Ukrainian Shumka Dancers, remembers Ukrainian singsongs in the family car. Gene's feelings about his heritage were recorded by John Mather.

* * *

"I'M A FULL-TIME Canadian Ukrainian, in that order, not sacrificing one for the other, but allowing priority as the situation arises. To me, that's very important. You're in it — or you're not.

My grandfather arrived in Canada in 1900 and settled near Yorkton, Saskatchewan. He heard of land being offered near Nipawin, Saskatchewan, moved there, and started a Ukrainian community. That's where I was born. The community feeling was passed on to his children, and my parents passed it on to us.

My parents are ear-trained musicians and they wanted all of us to have a good musical foundation. In Sangudo, where I grew up, our parents began teaching us other aspects of culture — reading, writing, public speaking, drama and while the Ukrainian aspect was always there, it was never at the expense of the Canadian one.

My father owned a general store in Sangudo which served as the bus station; so the family received two free passes every week. My mother put them to good use. Every Saturday my brother and I travelled for an hour and a half in to Edmonton to take music lessons — he on the violin and me on the accordion. The lessons would take an hour and then we would go to Ukrainian dance classes and grammar school until it was time to catch the bus for home.

I think our parents looked at us as potential teachers of the culture. At an early age, I started to teach what I learned in Edmonton to the kids in Sangudo. Ukrainian dancing was most popular.

Singing was also an important part of my life and the family's. I can go to a Ukrainian party or wedding and participate in any singsong because I remember the songs from my childhood. When we travelled to see our relatives in Saskatchewan, all the time in the car was spent singing and it was always in Ukrainian. That's how the songs were passed on.

In high school, I started dancing with the Ukrainian Shumka Dancers and quickly fell in love with the art. I acquired a much greater understanding and deeper appreciation for the songs my mother used to sing.

I can't explain the rush that would go through my mind and heart if I were to go to the Ukraine and see, in person, what I've been singing about all these years. I mean I can look at pictures, but I can't imagine what it would be like, for example, to say a prayer next to the grave mound of the great poet Taras Shevchenko, the bard of Ukrainian literature.

My heritage will never leave me. It has been too much a part of my life."

SING ME A SONG

Gene Zwozdesky's knack for combining his appreciation of Ukrainian culture with his music talents led him to arrange songs for two bilingual children's books: *The Mosquito's Wedding*, and recently *Snow Folks*. They both feature the lively work of Edmonton writer Lena Hryhor Gulutsan, full-color illustrations by Larisa Sembaliuk Cheladyn, a record of children singing in Ukrainian and English, and sheet music by Gene.

Their aim is to assist with Ukrainian instruction, an aim that has hit the target with people of all ages. The books have received rave reviews from two-years-olds, high school seniors, parents, and grandparents! They're available in bookstores or by writing Kazka Productions, 11520-78 Avenue, Edmonton T6G 0N5. Cost varies with postal destination.

"Heritage", No. 2, 1983

THE DIFFERENCE BETWEEN AN ELDERLY LADY AND AN OLD WOMAN IS LARGELY INCOME

By Berva Rose, reprinted by permission, from the Alberta Status of Women Action Committee Newsletter, March 1983.

How many times, when driving on the street, have you noticed the elderly women standing at the bus stop. Have you ever really looked at them? Or, is there a mirror effect there? Many live in poverty and their financial troubles are reflected on their worried faces. Is this to be your fate? When are you going to listen? When are you going to admit that until you look after yourselves while you can, no one else will when you are no longer capable.

I began working in the financial world a few years ago to learn how to take care of my future. As I began to study the figures, the needs of women became more and more apparent. The statistics are staggering. Are you the special *one percent* that will retire comfortably? Or are you to be in the 51 percent that will be on social assistance? (Widows study). Where will you be?... There are volumes of material available regarding the economic status of women, but the best insight is gained by meeting and talking with them.

I have done this for the last three years and the experience has been eye-opening. The response that I received for my efforts with diner speeches and seminars was a combination of appreciation and apathy. Even though the participants ranged from young women beginning in the business world to established female executives, the response was always the same; i.e. 99 percent were convinced that it would not happen to them.

The Government Green Paper is recommending that we be asked to look after ourselves, because the government cannot afford to. Isn't it more practical to show the world that you are reliable and intelligent enough to take care of yourself? . . .

Up until now you have been unwittingly involved in a circumstance beyond your control because of non-portable employer benefits, insufficient income, child-bearing years, etc. You can have a voice in deciding your own security, dignity, and fulfilment in retirement. It is of the utmost importance that you understand that the retirement years that you are looking forward to could be very disappointing if you procrastinate today.

If you are retiring tomorrow and have been in the workforce, you will receive 25% of your average previous earnings from the Canada Pension Plan. Your typical employer-sponsored benefit plan will usually pay you $12.50 per month multiplied by the number of years you contributed.

If you choose to remain at home, you will have no personal Canada Pension Plan pension at age 65, no disability pension rights and the complex rules of survival benefits could reduce or eliminate these. Obviously, the hand that rocks the cradle retires in poverty.

When you are young, retirement is not your top priority, and yet if you invest at an early age, compound interest will work for you over a period of many years. This would supplement the retirement pension you would lose during the child-bearing years or because of changes in circumstances.

"Should Canadians be expected to fill these gaps on their own initiative through additional personal savings and private pensions? Or does the situation require an expansion of mandatory pension arrangements?" This is what the Government is asking in the GREEN PAPER.

The present retirement income system treats women inequitably. You now have the opportunity to study the proposals, discuss them, and then submit your recommendations for improvement...

What do you thing of the introduction of "Registered Pension Accounts"? . . . Do you want improved survivor benefits for spouses? . . Would you appreciate a full annual disclosure of the status of all your pension funds, individual contributions and accrued benefits? Do you want to receive a copy of your spouse's statement? Should two married people jointly share in all benefits? . . .

One of the priorities of the pension reform is an increase in benefits for the single elderly living with insufficient income, "as soon as resources permit". As that is a direct quote, I would not hazard a guess as to how soon that would be but I'm sure that your opinion, in volume, would make an impression in this area. You still have some time to build a pension. If you did not have

that time, could you survive until "resources permit"?

As you are well aware, you receive very little in this world without paying for it. The financing must come from somewhere. The current Canada Pension Plan funds are adequate for about twenty years but it is being proposed that we begin gradual increases in contributions now, to rise to 8-10% of earnings over the next 50 years. The aggregate cost could be up to 1.7% of economy-wide labour income in the long run. Mandatory pension arrangements would result in additional cost. Does this sound fair to you?

. . . I would highly recommend that you discuss the suggestions of the "Green Paper" with your friends and peers and offer your suggestions to our Government. You have been given the opportunity to contribute to a part of your future and, in my opinion, you should not deny yourselves.

Copies of the Green Paper can be obtained from:

Public Affairs Directorate
Health and Welfare Canada
Ottawa, Ontario
K1A 0K9

Submitted by

Helen Raycheba
Convenor of International Affairs

UKRAINIAN DANCE WORKSHOP IN WINDSOR

St. Vladimir's Ukrainian Dance Ensembles

A successful Ukrainian Dance Workshop concluded a very busy year for the St. Vladimir's Ukrainian Dance Ensemble in Windsor. A two-day series of steps and routines was conducted by Peter Marunczak of Montreal, Quebec. At the conclusion of the workshop the twenty-five members of the ensemble performed six new dances, an experience which they and their instructor, stephen Romanow, agreed helped to intensity their interest in the art of Ukrainian Dance. The ovation received from the parents and the expression of thanks made by the Dance Committee Chairperson, Irene Momotiuk, hopefully will encourage a future workshop in Windsor by Peter Marunczak.

St. Vladimir's Ukrainian Dance Ensemble of Windsor, Ontario, originated in 1976 as a project of the Lesia Ukrainka Branch, Ukrainian

Women's Association of Canada, a cultural organization located within the St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral Parish, 2000 Tecumseh Road East in Windsor. This project has been aided by a Wintario Grant.

The Ensemble of approximately thirty dancers ranging in age from 6 to 18, contributes actively to the preservation of their Ukrainian heritage. The costumes and music portray the Poltava and Hutzul regions of the Ukraine.

Invitations to perform have increased over the years. The group has appeared at the Windsor Cleary Auditorium, Devonshire Mall, Concourse Senior Center, Carrousel, as well as the International Institute, Ethnic Festivals and the School of the Gifted in Michigan, USA. Appearances also include the Art Gallery of Windsor, Multicultural Variety Night, Villa Maria Senior Center and other programs scheduled within their own parish.

The dance skills exhibited by this group are largely dependent on the individual talent of instructors such as Stephen Romanow.

A volunteer committee consisting of Irene Momotiuk (Chairperson), Julia Stoiko and Rose Prokopetz represent the Ukrainian Women's Association of Canada, Lesia Ukrainka Branch at Windsor, Ontario. Its dedication is to promote a better understanding and appreciation of the art of Ukrainian dancing. By this process, Ukrainian culture, as part of the Canadian heritage will continue its present progress.

Throughout 1982, the 50th Anniversary of the Lesia Ukrainka (Windsor Branch of the Ukrainian Women's Association of Canada) was celebrated. All performances shall be remembered as a dedicated tribute to those members both past and present who have contributed so much towards the objects of this organization in Canada.

St. Vladimir's Ukrainian Dance Ensemble
Dance Committee
Irene Momotiuk, Chairperson
Julia Stoiko
Rose Prokopetz

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА
Тандер Бей, Онт.

Відділ ім. Олени Пчілки в Тандер Бей влаштував академію присвячену славній українській поетесі Лесі Українці. Святочна програма відбулася о годині 2:00 по полудні, в неділю 6-го березня, 1983 року в церковній залі Св. Володимира. Заля була святочно прибрана. Збоку на підвищенню — портрет Лесі Українки огорнений прекрасними, вишиваними рушниками. Біля портрету — розложені її твори. Програмою керувала пані Зеновія Зміївська, яка в своєму вступному слові привітала всіх присутніх на цьому святі підкресливши велич цієї видатної жінки України.

Вірш „Північні думи" прочитала голова відділу ім. Олени Пчілки, пані Марія Пресунька. Дівчата недільної школи Ліса Проданик, Віра Зміївська, Лорі Бібюк і Леслі Макгрегор, продеклямували вірш „На роковини Шевченка". Про життя і творчість Лесі Українки прочитала англійською мовою учителька недільної школи, пані Соня Проданик. Слідував сольо-спів, Віра Зміївська — „Вечірня година" при акомпаньяменті двох скрипалів — Павла і Марка Зміївських, братів Віри. Вірш „З циклю сім струн" чутливо прочитала добр. Анна Зміївська.

Глибоко-змістовний реферат виголосила пані Софія Мендик, яка між іншим підкреслювала значення і величність творчости Лесі Українки. Слідувала гра на піяно „Through the Enchanted Forest" — Ліса Проданик. Вірш „І ти колись боролась" зворушливо віддеклямувала пані Орися Яремчук. Слідували вірші „A Tragedy" англійською мовою прочитала пані Оля Велика, і вірш „Веснянка" прочитала пані Марія Сторожук. Ансамбль бандуристів, молоді студенти: Ліса Клименко, Наталя Козоріз, Леся Козира і Ярослав Карпюк, під управою пані Соні Клименко, прекрасно виконали дві пісні „Київський вальс" і „Буковинка". За те, що всі учасники з повним розумінням змісту та його вартости зуміли передати цей настрій слухачам, присутні нагородили їх гучними оплесками.

У своєму слові голова відділу, пані Марія Пресунька, подякувала виконавцям програми, і закликала всіх присутніх до дальшої співпраці. Голова громади Св. Володимира, пан І. Яремчук, також склав подяку, підкресливши значення таких святкувань. Прот. Павло Зміївський висловив признання мистецькому комітетові і велику подяку виконавцям святочної програми.

У своєму кінцевому слові пані Зеновія Зміївська щиро подякувала виконавцям програми, всім тим, що займалися підготовкою програми, а членкам і всім присутнім за таку численну участь.

Після офіційної частини слідувало чайне прийняття. На заклик пані Зеновії Зміївської була проведена збірка, яка принесла $50.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Зеновія Зміївська

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНОК
Овкбурн, Ман.

Відділ Союзу Українок ім. Л. Українки в Овкбурн, Ман. відзначив своїх членок 4-го липня 1982 р.

Вечером зібралися усі членки відділу і переїхали до Гемійота ресторану. Тут після молитви їм було подано вечерю японських страв.

Після смачної вечері голова відділу Ґеня Матієшин покликала окружну представницю Анастасію Грицак до головної точки вечора.

Пані Грицак пригадала цінну працю членок відділу, а головно початки. Членки зокрема були представлені в їх заслугах. За 35 літ і більше праці в відділі були: Гилина Грицак, Маґда Матійовська, Марія Старенька, Мілька Антонович і Параска Матвійчук. За 50 літ були Анастасія Коваль Дмитерко, Анна Матієшин, Розалія Сівіцька і Марія Ґрошок, що сидять. Усі були удекоровані корсажем. Голова відділу Ґеня Матієшин вручила їм грамоти від Централі. На закінчення відспівали „На многії літа".

Вшановані членки — перший ряд зліва направо сидять: Анна Матієшин, Анастасія Коваль-Дметерко, Розалія Сівіцька, Марія Ґрошок; другий ряд стоять: Гилина Грицак, Маґда Матійовська, Марія Старенька, Мілька Антонович і Параскевія Матвійчук.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ

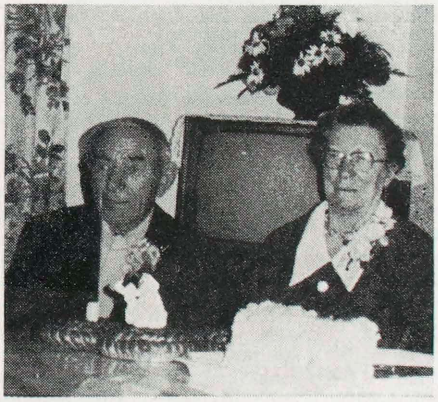

П-во Никола і Марія Друль у Мензі, Ман. святкували 65-літній ювілей свого щасливого подружжя. В четвер, 27 січня ц. р. родина засіла до святочного обіду. З великою пошаною і сердечністю поздоровили діти своїх улюблених родичів (батьків). На ювілеї були присутні всі діти, частина внуків та правнуків.

Після цього родинного святочного обіду заходили в їх дім дальша родина і приятелі на чайне прийняття. Ювіляти весело вітали гостей та дарували їх ювілейним тортом.

Никола, син Федора і Марії Друлів, вийшовши з дому 1916 року, щоб здобути та збудувати своє власне господарство. Почав фармерувати в околиці Мензі, Ман. В січні 1918 року одружився з Марією, дочкою Гілька і Дарки Чвалюків. У 1920 році молоде подружжя ставало до громадської праці, щоб збудувати у Мензі Український Народний Дім.

У 1924 році Никола включається до комітету будови Православної Церкви в Мензі. Від молодих літ своїх Никола любив рідну книжку, газету, особливо любив у вільні години читати на голос своїй родині. Обидвоє любили спів та належали до хору. Тоді були дуже популярні аматорські вистави, в яких Никола був провідником та сам виступав у представленнях. Служив він також довгі роки старшим братом у церкві.

Марія була сестрицею в церкві й господинею у Народному Домі. Майже всі свої роки Марія була членкою у відділі Союзу Українок Канади, помагала всюди в громадській роботі, де лише була потреба, понад 50 років.

У такім дусі п-во Друлі виховали одного сина Івана і дві дочки — Ґеню і Янелю. Ювіляти чуються щасливі. Вони сердечно дякують усі за пошану, за квіти, за подарунки і з нагоди цього ювілейного родинного свята складають $30.00 — дар на журнал „Промінь" і з поздоровлення для нашої редакторки.

Ґеня Матієшин

З ДНЕМ УРОДИН
Брентфорд, Онт.

Приятелі і кілька членів родини несподівано загостили до дому пані Розалії Осьмак, щоб привітати її з днем уродин та розрадити (пані Осьмак недавно зістала вдовою) .

Був це ясний осінній день том гості зійшлися всі на означений час. Співом і побажаннями привітали ювілятку, приготовили смачний обід, помолились, а при каві та краяні торта заспівали ювілятці „На многая літа".

В дружній товариській атмосфері швидко проминав час, дехто з гостей оповідав давне минуле, то співали свої народні пісні, що завжди бувають частиною культурної забави і розваги.

На закінчення програми пані Осьмак щиро подякувала всім за милу несподіванку. При цій нагоді згадали ми про нашого дорогого гостя — журнал „Промінь", якого наша ювілятка читає від самого початку. Син пані Осьмак не міг прибути то вислав мамі і бабусі живі квіти.

Приятелька

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ

Митр. прот. і добр. Туржанських

ВАНКУВЕР, Б. К.

19-го грудня 1982 року залишиться на довго у моїй пам'яті і моїх Батьків. В той день Соборна громада у Ванкувері урочисто відзначила свого о. Настоятеля, 40 років священства, та 40-ліття подружнього життя.

Запросили і нас дітей, але сестра, з незалежних причин, не змогла бути. В дорозі літаком до Ванкуверу пригадались мені дитячі роки, бо ж 19-го грудня це день св. Миколая, а з ним зв'язані найкращі спогади з дитячих літ. Мимоволі думки повертають в минуле, таке хороше безтурботне. Не хотілось мені вірити, що я лечу на 40-вий Ювілей, мені здавалось, що мої батьки усе молоді. Мама це ж незламна працівниця, завжди усміхнена, щира, співуча і балакуча. Батько це священик ідеаліст, який пішов слідами своїх дідів і прадідів, посвятив себе на службу Богові і українському нардоові. Ось і Ванкувер, спішу до виходу, здалека помічаю батьків, обоє стоять і в натовпі шукають мене. Спішу до них, щоб їх привітати. На дворі падає густий дощ. Мама турбується за завтрішній день, чи буде погода?

Неділя і дощ перестав падати. Раненько їдемо до церкви, поволі Собор заповняється вірними. При Св. Престолі батько, якому співслужать о. прот. Іван Гикавий, та о. прот. Петро Блажук, чудово співає соборний хор під проводом М. Мамчура. По Службі Божій, всечесні отці, відслужили Молебень за здоров'я Ювілятів. Я був зворушений до глибини душі. Після Богослуження всі перейшли до авдиторії, де відбувся бенкет з офіційною програмою. При вході до авдиторії зустріли батьків з хлібом і сіллю, по нашому традиційному звичаю, пані Н. Воробець, та п. М. Мамчур, а присутні з хором проспівали Многоліття. Перед обідом хор проспівав Молитву Господню, а о. настоятель благословив страви. Було приємно бачити, як і в церкві так і в залі, багато молоді, яка робила приємне враження на всіх присутніх. Господинею того свята була пані Н. Воробець, яка в дуже гарний і умілий спосіб усе перевела. Слідували привіти: від Блаженнішого Митрополита Андрея, Голови Президії Консисторії о. д-ра Г. Удода, о. Архипресвітера д-ра С. В. Савчука, який високо цінив і цінить працю Отця і Добродійки. Від краєвої управи СУС, С.У.К., від місцевого відділу ТУС вітав пан Мисак і вручив дарунок. Союз Українок Канади у Ванкувері, вітала щиро, голова відділу, пані Л. Митрук і дала велике признання Отцеві й Добродійці за великий вклад праці для громади і жіночого товариства, та вручила добродійці дарунок. Від Соборної громади, у відсутности голови пана С. Мащака, вітав заступник голови пан М. Мамчур, який сердечно дякував Отцеві за щиру співпрацю, за поради ,та віддану працю на розріст нашої громади, та вручив дарунок. Був привіт від Молодого Братства. Він СУМК вітала панночка Робин Дейн. У своїм слові вона підкреслила, що Отець і Добродійка, посвячують багато часу для молоді, та вручила чудовий дарунок. Слідували привіти від духовенства: вітав о. прот. П. Блажук, о. прот. І. Гикавий, та о. М. Сокирка, останній прислав письмове привітання. Зачитані були привіти від Товариства „Волинь", від братів добродійки з Вінніпегу, та від гімназійної товаришки Галини Гришко і її чоловіка д-ра В. Гришка зі Сіятел, США. Усіх привітів не можливо було перечитати, це прислали привіти і дарунки ті громади і приятелі в яких Отець і Добродійка працювали довгі роки. Після цього СУМКівки проспівали, дуже гарно, пару пісень під акомпанімент піяно пані С. Стасюк.

Промовляв батько, сердечно дякував соборній громаді за зорганізованння Ювілею, і за дорогий дарунок Хрест з оздобами, розказав про свою висвяту в Луцькому Соборі на Волині, про тяжкі умовини праці священика українця на рідній землі, про працю в Канаді, про будови святих церков, та про багатогранну працю на протязі свого душпастирства. Зложив сердечну подяку Ювілейному комітетові на чолі з пані Н. Воробець, Високопреподобному духовенству, жіноцтву за приготовання бенкенту, та всім гостям та боголюбивому членству. На самому кінці промовляла добродійка (мама). Я слідив за кожним рухом мами, вона виглядала втомлена, наче ті сорок літ тяжили на її душі. Мимоволі просунулась думка — „Мамо моя, скільки ти пережила за свою доброту"? На здивування полились ніжні слова, спогади, перед слухачами малювала, розповіддю, картини свого життя від батьківської хати на рідній Волинській Землі. Хотіла зібрати всі спогади минулого і розказати ось тут зібраним. Не жалілась і не нарікала на свою долю, лише сказала, що любов до України винесла з рідної хати, а в її душу влили ту віру і любов до усього свого її мама і сім братів, яких вона мала. Це була воля Божа

(Докінчення на стор. 22)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

АЛЬБЕРТСЬКА ФІЛІЯ МУЗЕЮ ПРИБАЛА СКУЛЬПТУРУ КРУКА

Український Музей Канади, це одна з найбільших українських установ, якої головним завданням є зберігати етнографічні експонати пов'язані з українськими поселенцями в Канаді. Музей, який є власністю Союзу Українок Канади, має своє приміщення у великому модерному будинку в репрезентативній частині Саскатуну. Філії музею є по більших осередках Канади і ними завідують музейні комітети при провінційних екзекутивах Союзу Українок. Альбертійська філія музею приміщена в будинку авдиторії православної катедри Св. Івана в Едмонтоні. Довголітньою головою едмонтонської філії була пані Анастазія Сенів, яка своїм клопотанням та при помочі членок Союзу Українок Канади поставила альбертійську філію на високий рівень. Тут має приміщення цікава бібліотека, багата збірка одягу та речей щоденного вжитку, є багата збірка красного мистецтва. І саме про цю збірку красного мистецтва в едмонтонській філії музею хочу коротко згадати.

Пані Сенів та мистецький комітет поклали велику вагу на придбання творів українських мистців. Цим вони здійснюють багато задумів: створивши збірку красного мистецтва, збільшують засяг діяльності філії, запізнають українське та загально канадське громадянство зі сьогоднішним українським мистецтвом та його майстрами, дають своїми закупами (які доходять до поважної суми декілька тисяч долярів на рік) матеріяльну змогу українським мистцям творити. Альбертійська філія є власником чотирьох картин визначного канадського мистця Василя Курилика. Тільки в минулому році філія закупила твори Василя Думи, Дмитра Фарківця, Катерини Кричевської-Росандич, Марії Стиранки та Леоніда Молодожанина (Мол). При кінці року закупили скульптуру в бронзі „Селянська родина", твір відомого скульптора українця Григорія Крука, коштом 3,500.00 дол. Варто згадати, що вже в лютому цього року філія придбала коштом 2,400.00 дол. десять оригінальних проєктів орнаментів для розмалювання церков ,виконаних ще в передвоєнних часах покійним вже Дам'яном Горняткевичем. Цікаві ті орнаменти тим, що були використані в розмальовувані церков в Україні.

Скульптура Гр. Крука — Родина

Треба дати признання пані Анастазії Сенів, комітетові, який опікується альбертійською філією музею та членкам Союзу Українок за вельмикорисну діяльність в цій ділянці культурного життя канадських українців. Треба сподіватись, що нововибраний комітет, який очолила в 1983 році Софія Скрипник буде продовжувати працю своїх попередниць.

(яс)

Управа Альбертської філії Українського Музею: перший ряд зліва направо — М. Лазарук, Д. Янда, Е. Верхомин, А. Сенів; другий ряд — Й. Михайлишин, М. Маковська, А. Кравець, Ф. Романюк, Й. Саламандик, М. Прокопів, О. Ганночко, Г. Федорків, А. Емська, Й. Михайленко, О. Гарасимів; бракує на світлині — О. Юзвишин, Е. Прокіпчук, Н. Дептух, І. Дженіс і Софії Скрипник.

ВШАНОВАННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Давфин, Ман.

Заходом відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки в Давфині, відбулася скромна, але вдоволяюча програма в неділю, 27-го лютого 1983 р.

Вшанування Лесі Українки почалося вранці. Після Служби Божої була панахида за спокій душі славної поетеси, яку відправив настоятель громади, Всеч. о. Є. Труфин. Прапор С.У.К. тримала почесна членка пані Анна Клапоущак, а всі членки відділу тримали світло. О год. 1:30 по полудні продовжувалася програма в Українській Православній Авдиторії, якою займався програмовий комітет, якого очолює пані Анастасія Дроздович.

Точки програми, як слідує: Вступне слоов і керівник програми — Марія Андрейчук. Слідував гимн Союзу Українок. Деклямувала вірш „Пісня" від молодшого відділу СУМК, Мішел Горчинська, сольо — „Сховалось сонце за горою" — Анна Козак. Реферат відчитала Марія Білоус. „Ой у полі могила" — відспівав гурт членок", „Без надії сподіватись" — відчитала Павліна Рубашевська. „Тихо над річкою" — співав гурт членкинь, а Марія Тузик приграваля на мандоліні. „Деклямація „Мельодії" — Анастасія Дроздович. Слідувало кілька гуртових пісень, що проспівали всі присутні. Відтак хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Опісля було відзначення почесної членки п. Анни Мазур і п. Анни Бегун за її 25-літню приналежність до Союзу Українок. Обидвох належно представила Марія Білоус, добр. Е. Труфин вручала корсажі, а Марія Андрейчук грамоти.

В кінці промовив о. прот. Труфин, даючи признання відділові та взагалі Союзові Українок Канади за віддану працю для організації, церкви та взагалі на народній ниві. Також висловив подяку всім тим, що взяли участь в програмі. На закінчення всі присутні відспівали „О, Україно".

Кухонний комітет угостив всіх присутніх смачною перекускою. При перекусці був гарний настрій.

Збірку в сумі $37.00 відділ призначив на пресовий фонд журнала „Промінь".

Марія Білоус, секр.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Ванкувер

Кожного року відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері влаштовує академію в честь своєї патронки. Цьогорічна програма була влаштована в неділю 27 лютого в авдиторії Собору Пресв. Тройці і складалась з концертових точок та живого слова.

В першій точці жіночий хор під управою М. Вакалюк проспівав гимн Союзу Українок „За нами, сестри". Вступне слово виголосила голова відділу пані Л. Митрук. Гарне враження викликала збірна деклямація „Вишеньки" Лесі Українки гуртка юних учнів рідної школи до якого входили: Христина Демко, Андрій Катник, Стефанія Торп, Івасик Малко, Марко Ахтемійчук, Тарас Малко, Стефанія Мануша, Діяна Катник, Андрій МкҐовин, Тома Соджонкий, Дейл Яремко. Скрипкове сольо- — Марко Ахтемійчук при акомп. Г. Ахтемійчук. „Пливе човен" і Цвіте терен" виконали сумківки при акомп. бандур: Леся Стасюк, Даруся Кут, Меланія Заведюк і Оленка Стасюк.

„Творчість Лесі Українки" Г. Загоруйко, реферат-монтаж при участи „Подорож до моря" — В. Малко і — „Сон літньої ночі" — Я. Мануша, „Слово, чому ти не твердая криця" — І. Онуфрійчук. „Давня весна" слова Лесі Українки і „Вечірня година" слова Л. Українки, муз. Яременка — дир. М. Вакалюк, акомп. С. Стасюк, добр. З. Туржанська — рецитація. Кінцеве слово виголосив митр. прот. Ю. Туржанський.

Спільним співом „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти їй" закінчено це гарне національне свято, що його так врочисто святкують відділи Союзу Українок. Ввесь прибуток з цього свята в сумі $150.00 відділ передав на прес. фонд журнала „Промінь".

Марґарета Ременда, рефер.

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ

бути дружиною священика і працювати для свого народу.

Господиня Свята, пані Н. Воробець, подякувала Всечесним Отцям за присутність, усім промовцям, жіноцтву за приготування бенкету, а гостям і членству за участь.

Молитвою „Достойно є" і піснею „Де згода в родині" закінчено це велике й урочисте громадське свято.

В імені своїм і сестри, складаю сердечну подяку Соборній громаді у Ванкувері, Ювілейному Комітетові, та всім присутнім, що так щиро і з великою пошаною, вшанували наших Батьків. З нагоди Ювілею наших Батьків, жертвую на журнал „Промінь", який мама читає і високо ціниць, $50.00.

Андрій Туржанський

НАШИМ ДІТЯМ

Чарівні люстро, килим і яблучко

(Народня казка)

Був колись король і мав він трьох синів. Вже прийшов їм час одружуватись. І сталося так, що всі троє закохалися в одну панну, але один про одного не знали, як їздили до неї.

От збираються вони сватати ту панну. Приїхав перший, потім другий, нарешті третій королевич. І не могли вони ніяк погодитися, кому вона дістанеться.

Панна й каже:

— Котрий з вас принесе мені найладніший і найпотрібніший дарунок, за того й піду.

Посідали брати на коней і похали різними шляхами. Заїхали, може, аж на край світу.

Ось їде старший брат і зустрічає діда. Розповів йому свою пригоду. Той і каже:

— Підожди, я тобі, мабуть, допоможу. Візьми оце люстерко. Коли схочеш довідатись про те, що з кимось зараз діється ,подивишся і побачиш.

Подякував він дідові і повертається назад.

А той дід опинився вже на дорозі другого королевича і питає, куди він їде. Той розповів про все.

— Підожди, — каже дід, — може, я тобі якось зараджу. На тобі килим. Як розстелиш його і скажеш: „Неси мене туди й туди!", він понесе тебе, куди тобі треба.

Подякувавши дідові, повертається додому другий брат.

А дід отой опинився вже на дорозі наймолодшого брата. Питає його, куди й навіщо він їде. Той розповідає. Каже дід:

— Може, я тобі допоможу. На тобі оце яблучко. Воно має таку силу, що коли хто вмиратиме, то як скоштує його — відживе, одужає.

Бере він те яблуко, вертається назад.

І з'їхалися разом королевичі в одному місці. Показують один одному свої дарунки.

— Ану, — каже один, — подивимось в люстро, що наша панна тепер робить.

Подивились вони, а та помирає. Засумували брати, середущий і каже:

— Сідаймо ж на килим і везімо швидше оте цілюще яблуко.

Посідали вони на килим і наказують йому:

— Неси нас туди й туди!

Килим знявся вгору і привіз братів аж на самий двір їх улюблениці-панно ч к и. Прийшли вони до неї. І тільки-но молодший притулив до її губ яблуко, вона враз одужала.

Тоді показали вони їй свої дарунки. Вона каже:

— В люстерко можу не дивитися, килимом не буду літати, а яблучко мені для здоров'я потрібне. Хто його приніс, за того й піду.

І справили вони весілля.

Роман Завадович

КАЗОЧКА ВІД МАМИ

Як настане вечір,
Тихо і злегенька,
Українську казку
Каже мені ненька;
Я тоді до неньки
Тілом всім тулюся —
Бо цікаво слухати
І боюся...

Ось князівна-краля
У неволі в змія,
Лицар побиває
Змія-чародія;
Ось і чарівниця,
Згорблена бабуся —
Ох, цікаво слухати
І боюся...

Як настане вечір,
Тихо і злегенька,
Українську казку
Каже мені ненька,
Каже мені казку
Рідними словами —
Ох, яка то люба-мила
Казочка від мами!

МАТУСЯ

Гей, чи то раненько
Зірка засвітила?
То до нас матуся
Усміхнулась мила.

Чи защебетала
У гаю пташина?
То до нас озвалась
Матінька єдина.

Чи роса вечірня
На троянди впала?
Ні, то наша мама
Нас поцілувала.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Річний членський чай Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відбувся 6-го лютого 1983 р. в залі Авдиторії Св. Івана.

Від другої години по полудні членки мали нагоду заплатити свою членську вкладку касирці, Катерині Гарасим, і її заступниці, Елені Шарабун. Також мали нагоду відновити свою передплату „Променя" (зайнялися цим заступниці референтки „Променя", якою є Наталка Мельничук). Записалися до відділу нові членки — Анна Кирильчук і Параня Гаврилюк.

Вітали гостей при дверях добродійки Лакуста, Хом'як і Лучак, та голова відділу, Філія Кругляк.

О десять по другій, о. прот. митр. Д. Лучак проказав молитву, і членки соціяльного комітету почали подавати чай. О другій тридцять, Леона Фарина Бриджес, голова членського комітету, офіційно відкрила чай, і покликала до слова представників різних організацій. Надія Боднар, уступаюча голова Союзу Українок Канади, Іванна Дженис, голова Провінційної Екзекутиви, Віктор Наконечний, голова Катедральної Громади, і Філія Кругляк, голова відділу — склали привіти. Між іншим, пані Кругляк представила управу відділу на 1983 рік.

Слідував показ прозірок вистави плащів, тощо, художниці УРСР, Стефанії Кульчицької, та кілька прозірок вистави моди при Провінційному чаю кілька років тому. Програма скоренько закінчилася подякою всім учасникам і організаторкам та короткими оголошеннями.

Опісля проголошувалось чайне прийняття, при якому наливали чай заступниці голів відділу: Джерелдін Наконечна, Василина Леськів, Докія Корпан, і Параня Калет, та Надія Боднар і Іванна Дженис.

Членки та гості мали час порозмовляти. Їх було записано в книжці для гостей сто сімнадцять.

Соня Гавреляк займалась фотографуванням в часі чайного прийняття.

Особливо дякую соціяльному комітетові під головством Катерини Гавриш і її заступниці, Єлені Євчук, та своєму комітетові, Ширел Мойсей і Христі Звоздецькій.

Леона Фарина-Бриджес,
голова Членського комітету

УПРАВА ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні за 1982 рік: перший ряд зліва на-право: Докія Корпан, Катерина Гарасим, Василина Леськів, Філя Кругляк (голова), Розалія Фарина, ДжералдінНаконечна, добр. Юстина Лучак; другий ряд: Леона Фарина-Бриджес, Марія Прокопів, Ольга Ганочко, КатеринаГавриш, Наталка Фарина, Єлена Євчук, Параня Калат, Стефанія Ортинська, Галя Грекул, Софія Гриник, НаталяБазюк.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ „БАРВІНОК"

Проминуло чверть століття — 25 років активної, організаційної праці Союзу Українок Канади, відділу „Барвінок" на добро і розвиток української молоді, українського суспільства та Української Православної Церкви в Ошаві.

20 листопада 1982 року відбулося відзначення срібного ювілею жіночого товариства, заснованого при кінці 1957 року при парафії Св. Івана Хрестителя. Молебень відслужив настоятель прот. Віталій Метулинський. Прапор Союзу Українок Канади в церкві тримали передові урядниці відділу: Оля Куць, Марія Григоренко, Кароля Шевчук, Наталя Довдс.

Бенкет-прийнятт в парафіяльній залі відбувся при участі гостей і представників різних установ. Артистично виконані смолоскипи — емблема С.У.К. прикрашували приміщення. На стінах виднілися червоні маки, а брунатно-жовті соняшники нагадували золотисту осінь. Прот. Метулинський відкрив свято молитвою. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять спочилої в Бозі членки Марії Костюк. Тост за здоров'я членок — підніс Володимир Григоренко.

Святочну громаду привітала Марія Григоренко і покликала Олю Куць перепроваджувати програму. Представлено гостей переднього стола. Посадник міста Ошави, Елен Пилкі привітав відділ відповідною промовою вручивши таблицю від міста Ошави.

Ролю головного промоця виконала Віра Шевчук, з Торонта, заступниця голови Східньої Екзекутиви С.У.К. Вона підкреслила важливі завдання Союзу Українок. Організаційна праця при церкві є конечною. Членки С.У.К. відділ „Барвінок" в протязі 25 років проробили багато корисної праці. Будьте свідомі того, що плоди вашої праці говорять за ваші успіхи. Було передано привітання від Анни Звоздецької, голови Централі Союзу Українок Канади.

Поздоровлення та побажання особисто висловили: Юлія Підвербецька — Сестрицтво Св. Покрови; Іван Куній — управа громади Св. Івана Хрестителя; Володимир Куць — Товариство Українців Самостійників; Моніка Бейковська — Союз Української Молоді Канади; Наталя Неліпа — Об'єднання Демократичної Української Молоді; добр. Марта Набережна — парафія Св. Юрія в Ошаві. Наталя Довдс прочитала писемні привіти з Едмонтону, Содбури, Ґримзбі. Присутніми були представники: від Українських професіоналістів і підприємців — д-р Петро Захаров; від Українського Національного Об'єднання — Н. Шестовська; від Ліги Визволення України і Культурного Центру „Дніпро" — А. Шуліга і Н. Матієшин; від громади Св. Юрія — Оксана Козак і добр. Марта Набережна; від Народньої Мистецької Ради — Анна Рач. Кореспондентка часопису „Ошавські часи" була теж гостею.

Предсідниця програми звітувала про основні сходини і заіснування відділу. До складу першої управи входили: Оля Куць, Галина Плішка, добр. Юстина Лучак, Михайлина Ґонта, Марія Семенюк, Юзефа Гриців, Орися Дрозвік, Анна Сабат, Мар'яна Захаров.

Членки, які займали провідне становище, були відзначені медаликами з написом року, коли вони були головою відділу. Слідуючі членки очолювали організацію: Оля Куць, Марія Семенюк, Вікторія Масієвич, Мар'яна Шолдра, Марія Григоренко, Анна Дутчак, Надя Стець, Галина Плішка, Оля Горегляд, Діяна Омелянчук. Членки, котрі зв'язані з працею Союзу Українок Канади 25 років були винагороджені грамотами від Централі С.У.К.: Анна Дутчак, Орися Садова Михайлина Ґонта, Галина Плішка, Орися Дрозвік, Ґеня Мага, Оля Куць і Юзефа Гриців. Останні дві членки є теж почесними. Особливим способом відзначено членку Марію

Управа відділу „Барвінок" в Ошаві під час ювілейного року

Григоренко за її поважний вклад громадської праці, зусиль, ентузіязму. Вона характеризує тверду основу в житті „Барвінку".

Кінцеву промову виголосив прот. Метулинський, привітавши всіх членок з заслуженими нагородами. Настоятель заохочував зацікавлених до дальшої благородної праці, та щоб Бог поблагословив працівниць виноградника Божого.

Оля Куць подякувала делеґатам, гостям і присутнім за їхнє доброзичливе відношення. Під проводом добр. Надії Метулинської офіційну програму закінчено піснею „Де згода в родині".

Українська оркестра „Буковина" приграваля милозвучно клясичні й модерні мелодії до танців. Як звичайно на 25-літті стелилося безліч товариських розмов про минуле, сьогоднішнє і майбутнє.

На сторінках історії відділу „Барвінок" треба занотувати, що силою організування жіночого товариства був заклик інціяторки пані Олі Куць. Вона бачила потребу створення українського жіночого руху. Сповнена ідеалами українського духа, вона широко причинилася до формування відділу в Ошаві, який вона очолювала перших три роки.

На підставі статуту Централі С.У.К., відділ „Барвінок" базував свої цілі та стремів до високої мети. Правда, бралося під увагу місцеві обставини, потреби загально-громадські і національну свідомість членства. З бігом часу відділ збільшився членством.

Українська Православна Церква — джерело душі українського народу є і буде завжди душею нашого товариства. Поширювання і розвиток освіти, мови, культури, збуджування національної свідомости, плекання і скріплювання почуття приналежности серед жінок і молодого покоління та заохочення їх брати участь в українському житті.

В теперішній час відділ „Барвінок" начислює 40 членок. Головою товариства є пані Оля Куць, пані Марія Григоренко — заступниця голови. Кілька років тому членки сходилися по домах членкинь для переведення зборів і засідань. Тепер маємо приміщення у парафіяльній залі. Відділ „Барвінок" своїм коштом впорядкував відповідну кімнату, де перепроваджуються місячні збори Союзу та інше.

Ми віримо, що мозольна праця членок відділу буде продовжуватися ще краще як дотепер. В наші ряди увійшло гарне число молодих пань, які розуміють вартість Союзу і будуть разом з основницями здійснювати намічені пляни.

Нехай гасло „Честь Українському Народові й Українській Православній Церкві буде дороговказом у майбутнє.

Оля Горегляд

А. Панчишин

ОСОБЛИВЕ ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНКИ ВОЛЕЇ, Б. К.

У Суррей Меморіял лікарні дня 24-го січня 1983 року, представниці відділу ім. Ольги Кобилянської в Волей, Б. К., голова пані Анна Совбул і секретарка пані Марта Лебедович вручили пані Анні Панчишин грамоту і шпильку — смолоскип. Цим способом відділ вшанував пані Панчишин за її 25 років членства у відділі Союзу Українок Канади. На цьому вшануванні була присутня донька пані Панчишин, Ґеня Чимір і пару членок відділу.

Пані Анна Панчишин раніше брала активну участь у відділі, коли була здорова, але останніх кілька років її здоров'я приупало. І хоч вона не бере активної участи то проте вона передає свою членську вкладку і час від часу складає пожертви до нашого відділу і церковної громади.

М. Боднарчук

БЛ. П. МЕЙБЕЛ (ПЕТРУНЯ) СОЙКО
Сарнія, Онт.

В середу 26-го січня 1983 упокоїлася Мейбел (Петруня) Сойко з дому Круковська.

Народилася Мейбел 9 липня 1915 р. в Ґрендвью, Ман., де прожила до 1930 року. Від 1938 року Мейбл жила в Содбурі, Онт., де пізнала Василя Сойко, з яким одружилася в 1939 році. Обидвоє тяжко працювали, щоб збудувати собі майбутність. Жили вони в Тандер Бей, де мали ресторан від 1941 до 1944 року, а в 1945 році переїхали до Бері, де були власниками готелю. В 1953 році разом з дітьми Труді і Едвардом переїхали до Сарнії, де стали власниками готелю Вендом. Початки в Сарнії були тяжкі, бо буря, яка навістила в травні 1953 р. ушкодила готель і багато праці треба було вложити, щоб його відбудувати.

Помимо життевих проблем, Мейбл разом з чоловіком, включилися в життя церковної громади Пресв. Тройці, де обидвоє працювали. Чоловік Василь був довго головою громади, а вона помагала йому в тяжкій і відповідальній праці, яку завершили будовою нового храму в 1968 р.

Мейбл була веселої вдачі, дуже привітлива, а своєю щирістю з'єднала собі багато приятелів від сходу до заходу Канади. Всі кликали її Мамою за доброту. Дім панства Сойків був все відкритим для всіх, що їх відвідували.

В 1978 р. подалися на заслужений відпочинок. На жаль праця від моло-

дих літ пошкодила Мейбел здоров'я. Серцева недуга, пізніше тяжка операція, а вкінці другий серцевий удар закінчив її трудолюбиве життя в місті Пампано Біч на Фльориді.

Покійна залишила в глибокому смутку мужа Василя, сина Едварда, дочку Труді, зятя К. Еліса, четверо внуків, брата Стефана і сестру Анну. Панахида за душу покійної відбулася в неділю 30-го, а похорон в понеділок 31 січня, 1983. Чин похорону відправили отці прот. С. Гуцуляк, настоятель громади в Сарнії і о. Т. Славченко, настоятель громади в Віндзорі, при великій участі родини, приятелів і знайомих. Поминальний обід відбувся в мотелі Шале.

Спи спокійно дорога подруго, дружино, мамо і бабуню і нехай милосердний Господь прийме твою душу там де немає ні болю, ні журби, а життя безконечне.

* * *

ПОДЯКА

Висловлюємо щиросердечну подяку отцям Т. Славченку і С. Гуцулякові за панахиду і за похоронні відправи, а всім, що не шкодували часу, ні труду і прийшли та приїхали, щоб віддати останню прислугу нашій дорогій дружині, мамі і бабусі. Всім, що зложили співчуття, прислали квіти зложили пожертви в сумі $945.00 на Інститут Св. Володимира в Торонті, на серцевий фонд і на фонд поборювання рака, та підтримали нас в нашому горю, щире спасибі.

Нестор Чорний, Скарборо, Онт.

БЛ. П. ТЕТЯНА РОЙ

Дня 30 листопада 1982 р. по тяжкій недузі упокоївся на 77 році життя бл. п. Тетяна Рой.

Тетяна Рой народилась в 1905 році 2 березня на Полтавщині, в селі Обуховка, 1925 року одружилась з Григорієм Рой. Проживали на батьківщині до Другої світової війни. У 1943 році, як багато з нас виїхали до Австрії і перебували там до 1948 року. Відтам переїхали до Франції, де почали працювати на бурякових фармах. 1955 року Тетяна з чоловіком і двома дочками приїхали до Канади до міста Лондону. В коротці по цім купили свою власну фарму, де Тетяна проживала до кінця свого життя. В часі недуги перебувала в лікарні, а часом як було легше то жила вдома. Останніх два тижні була в лікарні, де родина не відходила від неї. Вона була доброю мамою і бабунею для своїх внуків.

Покійна Тетяна лишила в глибокому смутку свою родину: чоловіка Григорія, дві дочки — Євдокію Гайр і Галину Шошлай, два зяті, 10 внуків і одного правнука. Під час поминального обіду отець прот. М. Фляк склав співчуття родині і всім присутнім, що в робочий час парафіяни прийшли ще раз пом'янути Покійну та закликав до збірки на нев'янучий вінок. Збіркою зайнялись пані О. Олексієнко і Л. Шевченко. Зібрано $90.00, з того на „Промінь" $30.00.

Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

Г. Володченко

БЛ. П. ДОБР. МАРІЯ КИСІЛЮК

У червні 1982 року упокоїлась добр. Марія Кисілюк проживши несповна 82 роки. Вона родилася у селі Древині на Волині і 1929 року прибула до свого мужа блаж. пам. о. прот. Теодора Кисілюка до Альберти, де він вже обслуговував громади округи Сучава. Обов'язки священнослуження справляли цю родину по різних місцевостях, перше в Едмонтон, опісля Принц Альберт-Ґронлид у Саскачевані, потім Форт Віліям, Престон - Гамільтон, Судбурі і Лондон в Онтаріо і примушений відпочинок у Торонті через недугу покійного мужа. Останніх 14 років покійна жила при дочці Галі заміжній Слюзар в оточенні всієї своєї близької родини і належала разом з родиною до Парафії Св. Димитрія в Торонті в якій довгі роки служила як сестриця. Тут відбувся похорон її за зарядженням родини і зятя о. протопресвітера М. Боднарчука, пароха Громади.

Покійна любила читати і брати активну участь у допомозі своїому мужеві у житті Парафії. Вона учила дітей Недільної й Української Школи, приготовляла їх до виступів, допомагала зі співом у Церкві, часто шила ризи священикові і стихарі вівтарним прислужникам. Постійно була членкою жіночого товариства і любила брати участь у з'їздах, народніх зібраннях і церковних оказіях, і цікавилась їх успіхами та недоліками.

На поминальній трапезі говорила про це пані Ганка Романчич-Ковальчук, близька родині ще з Альберти, добр. Мінодора Фотій і протопресвітер о. Дм. Фотій. Пані Надя Данкович висловила співчуття від місцевого відділу жіночого товариства ім. Софії Русової, а п. Лев Атаманчук від Громади. Господарем трапези був п. Василь Самець.

Протопресвітер М. Боднарчук подякував всім священнослужителям, які взяли участь: Протопресвітеру Дм. Фотію, прот. Ф. Легенюкові, прот. С. Гуцулякові, прот. Б. Ґоргіці, прот. П. Бубликові і о. М. Равлюкові з Гамільтону. Хором управляли зять покійної д-р Роман Слюзар і п. Нестор Олійник. Подяка належиться всім хористам, учасникам і церковній прислузі.

У шість тижнів при поминальнім обіді висловлено подяку в домі д-ра Романа і Галі Слюзарів, всім жертводавцям які зложили жертви на Інститут Св. Володимира, Колегію Св. Андрея і місцеву церкву і всім за співчуття по втраті дорогої мами.

Покійна оставила по собі троє дітей: сина Анатолія з дружиною і двома дочками, Донею і Шерел, дочку Лідію заміжню Боднарчук в внуками: Євгеном, Савелею заміжньою Бойчук у Саскатуні і правнуками — Маркіяном, Лісою і Михасем; Мирославом з її внукою Сонею, і Леонію з Боднарчуків і дочкою Галею заміжньою Слюзар з внуками — д-р Маркіяном, Володимиром й Александрою в Торонті. Остались також брат і сестра у рідним краю і братова Василина Рокіцька в Едмонтоні.

Похоронено її біля їй мужа на цвинтарі Проспект у Торонті.

Вічна їй пам'ять! **Учасник**

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У сімнадцяту річницю упокоєння мого дорогого й незабутнього мужа, бл. п. Стефана Білінського — упокоївся 3 червня 1966 р. кладу китицю пахучих квітів на його могилу й у світлу пам'ять покійного засилаю $20.00 на фонд „Променя".

Дружина Анастасія Білінська, Брентфорд

— — — — —

У світлу пам'ять дорогої приятельки, яка була для мене наче, рідна мати, бл. п. Клавдії Малінської — упокоїлась 10 квітня 1983 р. проживши 83 р., довголітня членка Союзу Українок у відділі ім. М. Маркович у Канорі, Саск., кладу китицю квітів на її свіжу могилу та засилаю $20.00 на „Промінь". Родині висловлюю найщиріші співчуття. Вічна їй пам'ять.

Текля Ременда, Канора, Саск.

— — — — —

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зберігаючи світлу пам'ять моєї дорогої мами, Марії Вережак, яка відійшла від нас 1976 року й сестри Каролі Богайської — упокоїлась у 1982 році, замість квітів складаю в їх пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Пам'ять про них завжди зо мною.

Докія Корпан, Едмонтон

— — — — —

На нев'янучий вінок у світлу пам'ять Николи і Парані Довганюків — відійшли у вічність 9 березня 1983 року, складають по $5.00 — Е. Ханасик і пані Меджор — разом $10.00 на фонд „Променя".

За жертводавців — М. Лазарук, реф. Едмонтон

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого мужа, тата і дідуся, Павла Никіфорука, який відійшов у вічний спочинок 2 травня 1982 року складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Михаліна Никіфорук, Саскатун

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять наших дорогих родичів, бл. п.: тата Михайла Стручинського — упокоївся 17 серпня 1974 р., мама Сабіна Стручинська — упокоїлась 21 січня 1975 р. в Кенорі, Онт., у світлу пам'ять покійних складаємо $18.00 на „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Син Микола і невістка Оля Стручинські, Давнсв'ю, Онт.

Дочка Марійка і зять Дубинські, Вінніпеґ

Дочка Галина Дубинська, Кенора, Онт.

— — — — —

Відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашого дорогого молодого сумківця бл. п. Мирона Стеценка, сина нашого отця Миколи і добр. Стеценків в Норт Бетлфорд, Саск., який упокоївся 15 квітня 1983 р. У його світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Отцеві і добродійці Стеценкам і всій родині висловлюємо наші найглибші співчуття.

Вічна йому пам'ять!

За Відділ — **Кароля Білик,** реф.

У третю річницю смерті бл. п. Стефанії Іщенко, яка померла 18 травня 1980 р. даю $20.00 на прес. фонд журналу „Промінь" замість квітів на могилу Покійної.

Володимир Іщенко, Вінніпеґ

— — — — —

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька, діда і прадіда Івана Панчишина, який упокоївся 22 червня 1964 р., замість квітів засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Панчишин з родиною, Бруксбі, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Анни Комгир — упокоїлась в Едмонтоні 27 березня 1983 р. у пам'ять покійної засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюю співчуття.

Євген Вавринюк, Едмонтон

— — — — —

На свіжу могилу моєї приятельки Маріянни Луцак, яка упокоїлась в Едмонтоні 11 квітня 1983 р. кладу китицю нев'янучих квітів і засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюю найщиріші співчуття.

Марія Ґаук, Едмонтон

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок — $5.00, у пам'ять дорогої мами Юлії Ґабриш — упокоїлась 12 квітня 1970 р., яка потрудилась багато у відділі Союзу у Гефорді, Саск.

Діти: Михаліна і Роман Демянюк, Кемрос, Алта., **внуки і правнуки: Мирон, Дарлін, Роней і Донна Демянюк,** Крамбруд, Б. К., **Богдан Демянюк,** Бирнабі, Б. К.

— — — — —

У десяті роковини упокоєння дорогого мужа і батька, бл .п. Василя Ґояна з Гамболт, Саск., який відійшов у вічність 9 червня 1973 р., в його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $20.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Кароля (Ґоян) Білик, Норт Бетлфорд, **син Роман,** Реджайна, Саск.

— — — — —

Замість квітів на свіжі могили бл. п. дорогих нам приятельок — Клявдії Малінської, Канора, Саск. і Стефанії Іванів, Стирджис, Саск. — складаємо пожертву на „Промінь".

Родинам висловлюємо щире співчуття, а покійним нехай Господь сотворить Вічную пам'ять.

Єлисавета Лабюк і Катерина Лабюк

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого мужа Корнила Андріящука, який упокоївся 1-го червня 1961 р.; згадую також моїх рідних пок. в Україні: маму, тата й моїх братів — хай з Богом спочивають — у світлу пам'ять покійних складаю $20.00 на „Промінь".

Дружина Марія Андріящук, Ту Гилс, Альберта

— — — — —

У другу річницю смерти мого незабутнього чоловіка, батька, дідуня і прадідуня, світлої пам'яті Івана Коваля, який відійшов з цього світу 16 травня 1981 р. та сина Миколая — відійшов у вічність 31 березня 1978 р. в м. Летбридж, Альберта, в їх світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок $15.00 на „Промінь".

Дружина і мама Феодосія Коваль

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу ім. О. Кобилянської у Саскатуні відбулись 5-го грудня 1982 р. при участі великого числа членок.

Пані Маруся Воронюк, голова відділу, відкрила збори, привітала членок і попросила о. Олесюка провести молитву. Предсідницею зборів була пані Анна Холод, вшановано пам'ять покійних членок.

Отець Олесюк у своїм слові сказав, що членки цього відділу повинні бути горді за велику проороблену працю впродовж цілого року, і що ми, як українки виробили собі славне місце у суспільстві. Він дав признання проводові і подякував голові за щиру співпрацю і підтримку впродовж року. Додав, щоб ширилась любов між нами і побажав якнайкращих успіхів.

Маруся Воронюк у своїм річнім звіті сказала, що рік був дуже переповнений різними активностями та святкуванням, але з Божою поміччю та співпрацею щирих членок та управи закінчили рік успішно. Додала, що все членство так щиро працювало, що її праця була легкою.

Це був рік української молоді, тому багато уваги було звернено на нашу молодь. Пані Воронюк щиро подякувала членкам за довір'я, кооперацію та солідну підтримку у всяких ділянках і що вважала за честь бути головою такого славного відділу. Вона з'ясувала діяльність за цілий рік, підкреслюючи деякі важливі події, як звіти управи, референток та різних комітетів.

Величаво відсвяткували День молоді і закінчили бенкетом, на якім промовляв до молоді о. д-р С. Савчук. Того ж дня відсвятковано і 100-річчя міста Саскатуну. Тут молодь брала велику участь у програмі. Старші сумківці навчають в українській і недільній школах — членки відділу опікуються сумківцями.

Відділ начислює 225 членок, з цього вписалось п'ять нових, котрі були представлені на чаю членства. Також вшанували членок за 25 літ приналежності до С.У.К. Весь прихід з такого чаю призначено на прес- фонд „Променя". У програму цього дня входила релігійна панеля, де молодь брала участь.

За рік відбулось 10 місячних зборів і 7 засідань заряду, пересічно на збори учащає 70 членок. Відбулись такі громадські імпрези. Свята Вечеря-щедрівка, Місійний обід, Спільне свячене, бенкет для сумківців у День Молоді і Сторіччя міста Саскатуну, свято День Матері, де вшанували найстаршу і наймолодшу маму. Обід для СУМК на закінчення Сумківського року, храмове свято і День Подяки, в програму яких входили доповіді на тему дня. Взяли участь у Святі Героїнь і Святі Державности, відбули двоє пущень і два чаї. Влаштували сніданок для дітей у день їхньої сповіді і вечерю після коляди.

Для придбання фондів влаштовуємо всякі підприємства, як весілля, ювілеї, вечері підчас базару і пущень, похоронні та поминальні обіди, вечері для ТУС. Випродаж печива та писанок. Три дні випродажу поживи на річному ярмарку (Ексибишон). Цей проєкт вимагає багато жертвенної праці, за те наша їдальня здобула широку славу, смачними українськими стравами, чистотою, порядком та чемною обслугою. Також продавали їжу на так званий (Сон Дог) через два дні.

Передавали їжу до оселі Зелений Гай та до музею. Взяли участь у міжнароднім чаю з цього весь прихід призначений на недорозвинених дітей. Влаштували релігійний семінар, де молодь багато скористала. Вислали делеґаток і молодь на Провінційний З'їзд до Йорктону.

Відділ опікується садочком і членки навчають у недільній школі — приготовили великодні кошики для хворих у шпиталях і по домах. Також відвідують хворих і посилають квіти. Ходили за пожертвами на поборювання недуги серця і приготовили даруночки для дітей на свято Миколая.

У касі з 1981 р. осталось $4,419.42, прихід за 1982 рік — $58,239.09, розхід за 1982 рік — $55,226.95, у касі осталось — $9,618.91.

Серед більших пожертв були такі: на катедру — $20,800.00; на Музей — $1,650.00; для СУМК — $600.00; на „Промінь" — $307.00; Місійний фонд — $500.00; оселю Зелений Гай — $500.00; Св. Володимира — $1,000.00; на добродійні цілі — $490.00; орг. фонд С.У.К. — $100.00.

До управи на 1983 увійшли: голова — Марія Воронюк, уступивша голова — Анна Холод, 1-ша заст. голови — Михайліна Лемко, 2-га заст. — Галя Максимюк, 3-тя заст. — Петруся Гаврилів, рекордова секретарка — Марія Гарбус, кореспонд. секр. — Марія Дорош, касирка — Емілія Табашнюк.

Референтки: — членства — Анна Гарасимчук, чаїв — Анна Чуй і Марія Калин, шпиталів — Емілія Лабач, старший СУМК — Анна Михайлюк, молодший СУМК — Петруся Папровська, садочка — добр. Олесюк, шкільництва — Вікторія Бальон, культосвіти — Анна Клапоущак, мистецтва — Марія Чуганюк, Музейної Фундації — Василина Добні, обідів і перекусок — Анна Ріпак, Жіночої Ради представниці — Розалія Кренкі, архіву — Павліна Хомин, бібліотеки — добр. Олесюк, умово-хворих — Анна Янов, „Промінь" — Марія Гарбус, „бінго" — Вироня Лозова, преси — д-р Савеля Стечишин. Представниці до КУК — Анна Холод, Марія Дорош, Анна Папіш, Анна Михайлюк.

Комітет майна кухні — Михайліна Лемко, Марта Лазарович.

Контрольна комісія: Софія Сенишин, Олеся Кіндрачук, Катерина Панграс.

Сестриці — почесні — Софія Ґрещук, Варвара Катиринич, Анна Пігач; діючі — Маланя Пігач, Михайліна Никифорук, Розалія Борса, Ольга Боднарчук, Докія Вівчар, Василина Букурак, Марія Лабач, Анна Гарасимчук, Катерина Чиж і Марія Маков.

Голови Кружків: Ривирс Дейл — Марія Маков, Плезент Гил — Марія Чуганюк, Нютена — Вироня Лозова, Бран Скил — Кароля Заведюк, Вестмавнт — Марта Лазарович, Чирчил — Олеся Стефанюк.

Марія Воронюк — голова,
Марія Гарбус — секр.

ВАКАВ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу ім. Ольги Басарабової у Вакав, Саск. відбулися у вівторок 7-го грудня 1982 р. в церковній залі.

Збори відкрила голова пані Розалія Луцюк, яка була також предсідницею. Секретаркою зборів була добр. Галя Зузак.

Молитвою „Царю Небесний" почато збори, однохвилинною мовчанкою вшановано чотирьох членок відділу, які впокоїлись впродовж року.

Після відчитання протоколу з минулорічних зборів і його одобрення, слідували звіти заряду та комітетів. На протязі року відбулось 10 місячних зборів. На зборах прочитано та обговорено всі одержані листи та обіжники а також прочитано всю кореспонденцію відділу. Відділ начислює 57 членок з них 4 почесних.

Освітньо-культурна праця відділу була така: Влаштовано Свято Лесі Українки, Ольги Басарабової і Тараса Шевченка. Членки дали концертову програму для старших громадян у Старечому Домі. Вшановано колишню членку пані Катерину Луцюк за 18 літ секретарства при відділі і винагороджено її ложечкою Союзу. Мали чайне прийняття в честь голови Музейної Фундації, пані Марії Савіцької підчас її об'їздки.

Відбуто такі імпрези: Членську вечерю, Йорданську Вечерю, Спільне Свячене, Празничний обід, обід в День Подяки, 16 перекусок при різних нагодах, пікнік, від відділу покладено вінок в пам'ять Полеглих Вояків.

Для придбання фондів відділ влаштував чай і продаж Великодного печива та писанок, Пущення, осінню вечерю, дві весільні вечері, 6 похоронних обідів, один бенкет і дві гри в „бінго".

Добродійна праця: Членки по черзі відвідували пацієнтів у шпиталі та в Старечому Домі, висилали картки і квіти хворим членкам та квіти на похорони померлих членок. На Великдень обдаровували пацієнтів „свяченим" у шпиталі. Членки щиро виконували свої обов'язки відносно черги чищення церкви.

Дві членки відділу — пані Марія Костюк і добр. Галя Зузак двічі в тиждень викладали релігію для православних дітей у публічній школі. Членки чистили оселю „Зелений Гай", а також двічі приготовили їжу і для дітей і для сумківців на оселі, та видали перекуску для учнів оселі, коли вони були присутні на недільнім Богослуженні у Вакавській церкві.

Продали 47 книжок-білетів у користь Музею С.У.К. До місцевої газети давали дописи про відбуті збори та імпрези відділу. Почали приготовляти книжку Архіву, де входять вирізки із газет про діяльність відділу та знимки з відбутих імпрез. Кожна членка набула собі Смолоскип і обов'язково його носить на всіх зборах та імпрезах відділу.

Головні пожертви відділу ось такі: $5,000.00 на місцеву церкву, $125.00 на пресовий фонд „Променя", $100.00 на оселю „Зелений Гай", $50.00 в Рік Української Прав. Молоді, $50.00 на „Телемиракл", $36.00 на Інститут П. Могили, $25.00 в поміч родині, яка прибула до Вакав з Польщі та $25.00 на орг. фонд Союзу.

Від контрольної комісії зроблено внесок признання й подяки управі.

Склад управи на 1983 рік: Голова — Розалія Луцюк, 1-ша заст. голови — Анна Білокура, 2-га заст — Катерина Луцюк, рекорд. секр. — добр. Галя Зузак, заст. секр. — Орися Кіндрачук, касирка — Антонія Боднар. Контрольна комісія — Катерина Луцюк, Галя Гніда, Марія Марковська. Культ.-осв. реф. — Галя Зузак; реф. „Променя" — Олена Шевчук, реф. Музею — Катерина Луцюк. Членський комітет — Олена Гніда і Орися Кіндрачук. Телефонічний ком. — Олена Гніда, Антонія Боднар, Орися Кіндрачук, Марія Марковська. Програмовий ком. — Антонія Боднар, Олена Гніда. Добродійний ком. — Марія Савчук, Олена Томин, Василина Семенюк. Архіву — Катерина Луцюк. Реф. до місцевої преси — Галя Гніда.

При кінці зборів о. прот. С. Зузак у своїм слові висловив задоволення з праці членок та подякував від себе і церковної громади відділові за допомогу фінансову та моральну для церкви. Закликав до дальшої співпраці та побажав доброї згоди та любови між членками.

Галя Зузак — секр.

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу ім. О. Басарабової відбулися 30 листопада 1982 року у Народнім Домі ім. Тараса Шевченка. Присутніх членок було 11. Збори відкрила і була предсідницею голова Маруся Григор, секретарювала Оксана Мохорук.

Збори почались спільною молитвою. Після молитви хвилиною мовчанки ми вшанували пам'ять членок, котрі відійшли у вічність.

Голова Маруся Григор у своїм привітальнім слові подякувала зарядові і всім членкам за їх щиру співпрацю у відділі.

Впродовж року відбулось 10 місячних зборів і засідання заряду, коли потреба вимагала. На зборах читаємо обіжники з Централі і від Провінційної Екзекутиви.

Наші членки працюють дуже щиро. Ходили колядувати з членами церковної громади, мали Панахиду за нашу патронку О. Басараб і Тараса Шевченка, за членів, які відійшли у вічність та за полеглих вояків.

Членки відвідують і посилають квіти і картки співчуття для хворих, помагають під час Полевого Богослуження з іншими членами нашого округа.

Товариство сповнило всякі зобов'язання до Централі і склали пожертви, де потреба вимагала. Цього року ми прощали о. Бову, а привітали отця і добродійку Крочаків. Також цього року мали нагоду вітати у нас пані Холод, голову Провінційної Екзекутиви.

Фінансовий звіт: — В касі осталось з 1981 р. — $3,815.75, приходи в 1982 р. — $15,362.30, розходи — $15,829.85, в касі осталось — $467.65.

Заряд на 1983 рік: уступивша голова — Маруся Григор, голова Марія Косован, заступниця голови — Маруся Григор, секретарка — Оксана Мохорук, касирка — Марія Басараб. Добродійний комітет: Павліна Глуханюк і Катерина Козун. Контрольна комісія: Розалія Яців і Павліна Глуханюк. Сестриці: Марія Григор і Василина Мадриґа.

Дякуємо Централі Союзу Українок і Пров. Екзекутиві за обіжники, бажаємо редакторці „Променя" якнайкращих успіхів.

Оксана Мохорук — секр.

ЙОРКТОН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу ім. О. Пчілки в Йорктоні відбулися 22 листопада 1982 р. в Українській Православній Авдиторії в присутности 70 членок. Збори почато молитвою „Царю Небесний", яку провела добр. Марія Гнатів. Вшановано однохвилинною мовчанкою пам'ять покійних членок. Предсідницею зборів вибрано п. Левіну Вінтоник; секретарювала П. Семенюк.

Всеч. о. Петро Гнатів в своїм привітальнім слові, висловив дійсне вдоволення й велике признання членкам за всю їхню прислугу для У.П. Церкви. Він щиро подякував всім членкам за проробленну працю й побажав Божого благословення на слідуючий рік.

Голова громади, пан Д. Гудима, також щиро подякував членкам за всю тяжку працю і фінансові пожертви які наш відділ С.У.К. подає для церкви й авдиторії.

Голова відділу, п. Наталя, звітувала про свої обов'язки, які вона сповняла впродовж року; щиро подякувала екзекутиві й всім членкам за гармонійну співпрацю й поміч; побажала всім членкам кріпкого здоров'я, щоб дальше могли так щиро працювати для Святої У.П.Церкви й своєї організації.

Слідували звіти урядниць і комітетів. Від контрольної комісії, п. Славка Скварчук, висловила належне признання для касирки, п. Орисі Василишин, за уміле й взірцеве ведення фінансових книжок. В імени контрольної комісії, п. Леся Джарман внесла, щоб збори уділили абсолюторію зарядові, який служив впродовж 1982 року.

Наш відділ начисляє 143 членок. З цього числа є сім почесних, 6 нововписаних. Одна членка, Таня Турчук упокоїлася. Реєстр виявив що присутніх членок на зборах було около 75. Двадцять членок були присутніми 100%. Відбуто дев'ять місячних зборів і дев'ять засідань заряду. Культосвітні програми були слідуючі: Святочний реферат Лесі Українки й Українських Героїнь разом з Святом Членства, на якім проф. Рома Франко з Саскатуну промовляла. Академія Тараса Шевченка; під час Великого посту, о. П. Гнатів говорив про додержування Великого посту. Вироблення прикрас з живих і сушених цвітів і всяких рослин. Фільм про подорож по Святій Землі. День української православної молоді — на це свято загостив до нас теолог Колегії Св. Андрея, Тарас Удод. Він висвітлив діепозитиви „Шлях Православія". Наш відділ мав честь угостити голову музейної фундації, п. Марію Савіцьку з Сардис, Б. К., яка висвітлила наукову фільму про Музей С.У.К. Угостили Саскачеванський Пров. З'їзд С.У.К.

Інші імпрези були: Свята Вечеря перед Йорданом; від час Великого посту, відслужено Панахиду за померших членок відділу, перед-великодний чай з продажем традиційного печива й писанок; Спільне Свячене; обід для Місії священиків — два рази; Храмовий обід; величавий осінній базар; День Подяки; перед-різдвяну вечерю для членок з їхніми мужами чи приятелями.

Членки мистецтва дбайливо доглядають музейні експонати в залі авдиторії. Проект вишиття строїв ляльок різних районів України поволі докінчується. Талант наших енергійних членок був ще раз оцінений під час компетиції мистецтва Пров. З'їзду і наш відділ, другий рік зарядом отримав першу нагороду.

Учбовий рік з вересня 1981 р. до червня 1982 р. до Рідної школи уцащало 39 дітей. Кляси відбувалися кожного четверга від 4 до 6 години. Учительками були: садочок — п. Олеся Матійчук, допомагала Ґеня Левчук. Перша кляса Л. Вінтоник, друга кляса Дж. Віліємз, третю клясу добр. М. Гнатів. Учні рідної школи відограли головні ролі на концерті Св. Миколая, колядували на телевізійній Різдвяній програмі; брали участь в концертах Тараса Шевченка й Дневі Матері.

В недільній школі записано 67 дітей (з вересня 1981 р. до червня 1982 р.). Під проводом добр. М. Гнатів, М. Максимюк, Л. Вітноник, або Н. Гишка, діти співали „Отче Наш" під час Святої Літургії й також брали участь в трьох концертах. Діти згаданих шкіл приступали до Святих Таїнств — Сповіді й Причастя.

На лекції танців учащало 50 дітей. Членки комітету допомогли матерям дітей ушити два строї для старших дівчат. На закінчення лекції танців по програмі, відділ угостив їх перекускою.

С.У.М.К. членів віком 13 до 18 років було 19. Вони колядували під час Різдвяних Свят й брали участь в трьох концертах. Під опікою дорадчої Ради матерів, сумківці виробляли колачі, пасочки, й писали писанки. Мали випродаж печива кілька разів в крамниці й під час нашого базару. Провінційна Екзекутива С.У.М.К. зорганізувала релігійну робітню в Йорктоні яку йорктонські сумківці угостили при помочі членок відділу. Завдяки диригента Василя Ґреґорія, сумківці навчилися співати Святу Літургію. Вони були запрошені на храм до церкви в Дробот, Саск. і там відспівали Службу Божу. Сім сумківців з Йорктону брали участь в Пров. „Джемборі" на площі „Кристал Лейк". Вони гарно прибрали авдиторію до З'їзду й старалися найбільшим числом бути присутніми на всім сесіях С.У.М.К. під час Пров. З'їзду. Пані М. Максимюк вивчила сумківців співати пісні для програми після бенкету.

Добродійний комітет висилає членкам картки поздоровлення чи співчуття та квіти для хворих. Під час Великодніх свят обдаровують пацієнтів в лікарні й „Нирсінґ Гом" свяченим і писанками. Членки що місяця почерзі відвідують хворих. Відділ передплачує „Промінь", „Вісник" і „Український Голос" до місцевого шпиталю. Соціяльний комітет належно подбав про видання страв на п'ять різних прийнять.

Старші сестриці, по змозі своїх сил, причинюються до чищення в церкві; служать зі свічками й тацою під час Богослужень; прикрашують храм квітами всередині й надворі. Дарують для церкви й відділу щедро як не працею то грішми.

Наші більші пожертви в 1982 р. були: до церковної екзекутиви на будову іконостасу — $40,000.00; Провінційний організаційний фонд — $100.00 культ.-освітний ком. при Церкві — $1,750 00. Український Музей Канади — $1,025.00. До Пров. Екзекутиви С.У.М.К. — $100.00. До Пров. Екз. Т.У.С. в Альберті для родини з Австрії — $100.00. Оселі „Тризуб" — $75.00. Учням Української школи — $75.00. Студентам які учащали на літній курс до Інституту ім. П. Могили — $450.00. „Промінь" — $275.00. Ще були інші менші пожертви.

Довкола ДОМУ

Стефанія Кульба

НАЛИСНИКИ
НАЛИСНИК А ЛЯ СУЗЕТ

Наш, широко розповсюджений, налисник має дуже високопарну французьку назву „креп Сузет". Переказ говорить, що король Франції, Едвард VII, наказав шефові кухарів приготовити солодке для спеціяльнопочесної гості, якої ім'я було Сузет. Шеф кухні придумав для цієї оказії спеціяльний припис: налисники, поливані соусом з присмакою помаранчевого лікеру, який запалювався, коли його пригріто. Тим викликав векий ефект при подаванню, не згадуючи вже надзвичайного їх смаку.

Ми знаємо, що налисники дуже вдячне меню, бо можна їх приправляти різною начинкою й вони служать не лише десертом-солодким після обіду чи вечері, але можуть послужити самостійним сніданком, обідом чи вечерею, відповідно до їх приготування, чи радше залежно від начинки, якою їх начинюємо: м'ясом, капустою, грибками, яйцями, сиром, мармолядою.

Великою приємністю може бути приготоване приняття, на якому подавати лише налисники з різними начинками і сосами.

Тісто для налисників:

4 яєць
¼ ложечки соли
2 горнятка муки
2½ горнятка молока
¼ горнятка стопленого масла чи маргарини

До середньої величини посудини дати яйця й сіль, добре їх збити ручним або електричним збивачем, відтак поступово додавати муку й молоко, мішаючи аж тісто буде однастайне. Вкінці додавати масло, дальше мішаючи, доки масло цілковито не зникне. — Виходить 2 - 2½ доз., 6 - 8 цалевих налисників.

Начинки:

1. Бейкон з яйцями

8 пластерків бейкону — засмаженого в шкварочки
6 на твердо зварених, посічених яець
3 горнятка дуже дрібненько січеної селери
2 ложки дрібно січеної зеленої цибульки
1½ ложки січеної паприки
½ ложечки соли
¼ ложечки перцю
¾ горнятка майонезу, або т. зв. „салад дресінґ"

Змішати всі вище подані складники й лишити на яких ½ години в холодільнику, щоб смак перейшов через цілу начинку, відтак накладати тонким шаром налисники, звиваючи їх в рольку. — Подавати з майонезом чи сметаною, або й разом.

Налисники а ля Страґанов:

2 ложки масла чи маргарини
1½ - 2 фунти дрібно покраяного волового м'яса
1 дрібно посічена цибуля
1 пушка (4 унц.) грибків
1 ложка сконцентрованого бульйону
½ горнятка гарячої води
¼ горнятка помідорового соку
2 ложки муки
1 ложка приправи — ворчестер
1 ложечка соли, ¼ ложечки перцю
12 налисників

Розтопити масло в глибокій риночці. Засмажити волове м'ясо й цибулю, додати грибки з плином. Роспустити бульйон в гарячій воді, додати до нього помідоровий сік, постепенно вмішувати муку, тоді вилляти це в м'ясо, додати приправу, сіль, перець і варити на дуже вільному вогні 30 до 45 мінут аж м':со буде м'яке. Розділити м'ясо на всі налисники, завинути й подавати на стіл.

3. Налисники на солодко:

Начинка з полуниць (суниць) з сиром

4 налисники
ложечка тертої мушкателі
½ горнятка звичайного фармерського сира
2 ложки цукру
1 ложечка кукурудзяної муки
½ горнятка помаранчевого соку
1 ложечка масла, або маргарини
1 горнятко свіжих, або мороженних полуниць (суниць)

Насмарувати налисники сиром, притрусити мушкатилем, звинути й помістити начинені до печення. Пекти при 350 степенів 15 - 20 мінут. В міжчасі змішати цукор, кукурудзяну муку, помаранчевий сік у маленькій риночці, перемішати й варити, цілий час мішаючи, на вільному вогні зо 2 мінути. Додати масло, зняти з плити, додати суниці й поляти гарячі налисники. Приблизно дві порції.

Управа на 1983 рік — уступивша голова Л. Вінтоник, голова Н. Гишка, 1-ша заст. голови А. Кучерява, 2-га заст. Б. Друшка, рек. секр. П. Семенюк, кор. секр. добр. М. Гнатів, заст. секр. Л. Джарман, касирка О. Василишин. Референтки — культ.-освіти Л. Вінтоник, „Променя" О. Піщ ,надзірна рада СУМК Ю. Палій, В. Стінка, М. Максимюк, Української школи Л. Вінтоник, добродійна праця А. Олійник, бібліотекарка М. Прокопчук, соціяльного А. Ефтода, гардероби й архіву С. Скварчук, мистецтва В. Трофанюк і Д. Корбут, членства В. Цибульська, й Н. Мігайчук,, Недільної школи Є. Білан, винаймлення авдиторії І. Ярема, пресова О. Клевчук, базарова А. Гудима, Державного Музею А. Кучерява, Головного Музею С.У.К. Л. Джарман, бінго перекусок Є. Вівчар і С. Филипчук. Контрольна комісія Л. Джарман, С. Скварчук, С. Вонітова. Телефонічний комітет — є сім членок.

В імени зарядяу й всіх членок відділу засилаю найкращих побажань кріпкого здоров'я та багатих успіхів редакторці п. Наталі Когуській й всім працівникам редакційної колегії.

Параскевія Семенюк
рекордова секретарка

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Липень 1983

Середа 27-го — Реєстрація
3.00 — 5.00 — Організаційні справи і музейні наради
5.00 — 6.30 — Вечеря (вільна)
7.00 — Молебень в Катедрі Пресв. Трійці
Програма в Катедральній залі
Вхід голів СУК Пров. і відділів, з прапорами
Відкриття З'їзду — привіти, вшанування членів, прийняття.

Четвер 28-го
9.00 — 10.15 — Сесія СУК
10.30 — Загальна сесія СУМК з участю всіх
12.00 — 1.30 — Обід (вільний)
1.30 — 2.45 — Загальна сесія — звіти
3.00 — 5.30 — Напрямна промова СУС
5.30 — 6.30 — Вечеря (вільна)
7.00 — Концерт молодших сумківців в церковній залі
8.30 — Прийняття в музею СУК
Промови і нагороди мистецтва

П'ятниця 29-го
9.00 — 10.15 — Сесія СУС
10.30 — 12.00 — Панель — „Минуле, сучасне і майбутнє СУК"
12.00 — Голодний обід — гість пані Надія Світлична
2.30 — Загальна сесія — Ювілей 1000-річчя охрещення України в Св. Православну Віру — о. д-р Г. Удод
2.45 — 4.00 — Збори музею
4.00 — 5.30 — Статути
2.30 — Окрема сесія надзірних рад молодших сумківців і Провінційних референток СУМК під проводом — реф. С. Фербей
6.30 — Бенкет і танець
Нагороди — Перепелюк трофей
Базюк трофей
Конкурс літератури

Субота 30-го
9.00 — 12.00 — Зустріч учительок садочків і рідної школи
Семінар садочків — показ матеріялів, книжок — під проводом СУК — реф. садочків п. К. Черновська і реф. шкільництва п. Ф. Пелех
9.00 — 12.00 — Спільна сесія — ТУС і СУК, „Український Голос", „Промінь", Інститути, СУС Фундація
12.00 — 1.30 — Обід Союзу Українок Канади — промова
2.00 — 5.00 — Загальна сесія продовжується.

Союз Українок Канади вже опрацьовує збірник „Духовних пісень для дітей і молоді", з нагоди Року Української Музики, який проголошує ювілейний комітет 1000-річчя охрещення України.

Контест Мистецтва — як було раніше оголошено — все ваше вишиття, ткання, писанки, й інше має бути на руках в музею СУК в Саскатуні не пізніше як 20-го червня. Ваше мистецтво можна забрати повертаючись по З'їзді додому, або вишлеться вам назад реєстрованою поштою.

До милої зустрічі на З'їзді!

За управу СУК
Анна Звоздецька, голова

Вельмишановна Редакціє

З нагоди Великодня висилаю поштовий переказ — 20.00 дол., дар на Великодню Писанку журналові. Бажаю щиро, щоб Ви дістали багато Великодних писанок. З нагоди надходячого Великодня засилаю Вам, пані Редакторко і всім читачкам „Променя" міцного здоров'я та радісних свят Воскресення Христового. Христос Воскрес!

Параскевія Матвійчук, Брендон

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У Світлий День Христового Воскресення сердечні побажання, засилають членкині відділу С.У.К. ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. Вітаємо Управу Союзу Українок Канади, членство організації, редакцію журнала „Промінь" та ввесь український народ на рідних землях й у всьому світі.

Замість традиційної писанки пересилаємо пожертву $25.00 на видавничий фонд журнала „Промінь".

Розалія Грицай, голова
Марія Білоус, референтка

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Митрунець, Мирнам, Альберта **1**
Кароля Білик, Норт Бетлфорд, Саск. **1**
Анна Окос, Сомерленд, Б. К. **1**
М. Юлиско, Ніягара Фалс, Онт. **1**
М. Муцак, Овквил, Онт. **1**
Н. Грицина, Монтреал **1**

ВІТАЄМО У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

З нагоди 90-ліття із днем народження пані Анастасії Бабляк у Монтреалі, складаємо їй найщиріші побажання, кріпкого здоров'я і всього добра, щоб і дальше вчащала на церковні Богослуження та цікавилась українським життям.

Разом з вітанням іменинниці засилаємо з цієї нагоди 20.00 долярів як дар на „Промінь", якого вона читає і ним дорожить.

Іван Яремко, Q.C. і дружина Мирослава, Торонто

ISSN 0380-2140

V 0-44 OCT 85
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

З нагоди дня Наталі Базюк — від гуртка її друзів прислала пані А. Сенів, Едмонтон $92.00
(з того оплата кліш $17.00)
Ольга Гавришок — Ванкувер у пам'ять батька 75.00
(з того оплата кліш $20.00)
Відділ ім. О. Пчілки, Тандер Бей, Онт.
З академії Л. Українки 50.00
Єлисавета Лабюк, Канора, Саск. 50.00
Оля Завісляк — Вінніпеґ, з нагоди вшанування мами Климентини Пасічняк у 89-ліття 50.00
Емілія Чуйко — Ванкувер, з нагоди подружжя батьків Л. і К. Імсир 50.00
(зтого оплата кліш $20.00)
Відділ ім. О. Басараб, Тандер Бей 25.00
Відділ ім. Л. Українки, Бюкенан, Саск. 25.00
Софія Бурим, Стирджес, Саск. 25.00
К. Ксянжина, Торонто 15.00
К. Василишин, Монтреал 15.00
Марія Вівчар, Мелвил, Саск. 13.00
Ольога Шульгин, Торонто 13.00
Ю. Талпаш, Бюкенан, Саск. 11.00
Ірина Солоненко, Ізлингтон, Онт. 10.00
К. Дарковська, Вестон, Онт. 10.00
М. Панчишин, Едмонтон 8.00
Ольга Ганночко, Едмонтон 8.00
Елеонора Гуменна, Ітонія 6.00
Микола Григоряк, Саскатун 5.00
Відділ ім. Л. Українки, Ґилберт Плейнс, Ман. 5.00
М. Сікора, Торонто 4.00
Ірина Турчинюк, Монтреал 3.00
А. Ревун, Едмонтон 3.00
Елис Фрискул, Келовна 3.00
Марія Бородій, Овкбирн, Ман. 3.00
А. Бельбас, Вестон, Онт. 3.00
Марія Костюк, Монтреал 3.00
А. Ґерич — Монтреал 1.00
Кароля Грицай, Виндзор 1.00

В числі з березня проголошено прес. ф. $3.00 Стефанія Ґерич, має бути Стефанія Гирич.

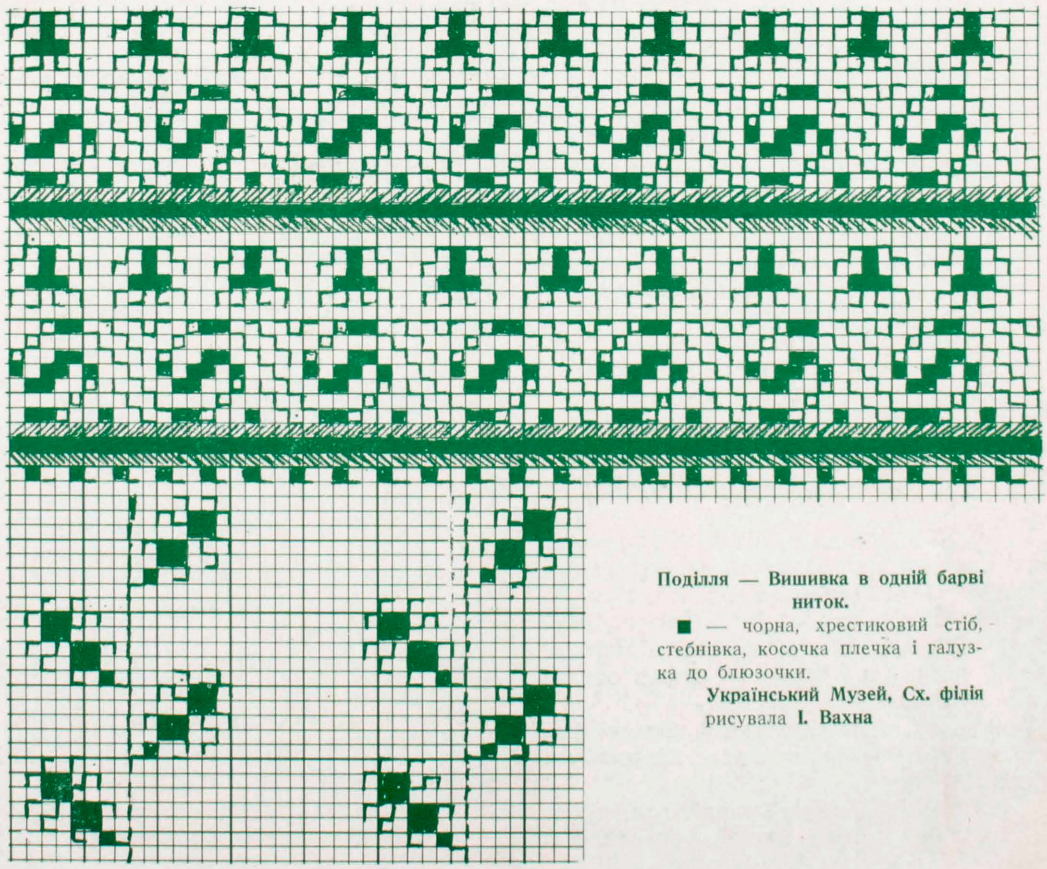

Поділля — Вишивка в одній барві ниток.

■ — чорна, хрестиковий стіб, стебнівка, косочка плечка і галузка до блюзочки.

Український Музей, Сх. філія рисувала **І. Вахна**